

বাণিজ্য দর্পণ

বাণে বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় আলোচনী

১৯৭৭-৭৮

সম্পাদক

গৌতম স্বজ্জনাথ

সূচী-পত্র

বিদায়।	শ্রীনাজিম হিকমত।	১।
শিল ভাড়া দিনৰ কবিতা।	শ্রীমনোজ হাণী বকরা।	২।
নতুন প্রোটোপ্লাজমৰ জন্ম।	শ্রীগোতম মজুমদার।	৩।
সিহঁত "বাঘ"।	শ্রীমুকুত বৰা।	৪।
প্রত্যাশা।	শ্রীপ্ৰদ্যোৎ কুমাৰ হাণী বকরা।	৫।
বিপ্লব।	শ্রীজগত চন্দ্র শৰ্মা।	৬।
শাওনৰ সপোন।	শ্রীঅজিত কুমাৰ গোস্বামী।	৭।
মাঘ বিহু।	শ্রীমুলা নাথ বকরা।	৮।
ভাঙ্গা।	শ্রীচমণ্ডৰ আলী।	৯।
শেষসীমা।	শ্রীকর্নকেশ্বৰ বড়া।	১০।
প্রবন্ধ মঞ্চ পৰিক্রমা।	শ্রীজ্যোতি প্রকাশ ভট্টাচার্য।	১১।
যোগ আহন সমন্ধে দুই চাৰিটি কথা।	শ্রীসুভাষ চন্দ্র দত্ত।	১৫।
গণ পঞ্চম দৃষ্টিত।	শ্রীৰঞ্জিত কুমাৰ শৰ্মা।	১৬।
ছাঁয়া বৃত্ত।	শ্রীধীৰেন চন্দ্র বকরা।	১৮।
সাহাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন।	শ্রীপ্রদীপ কুমাৰ বকরা।	২৩।
শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন।	শ্রীকবুল বকরা।	২৫।
১৯৭৭-৭৮ জন্মকলাণ ও সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন।	শ্রীধীৰেন চন্দ্র বকরা।	২৯।
১৯৭৭-৭৮ চেনৰ ছাত্ৰৰ জিৰনী কোষ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন।	শ্রীভূপেন গগৈ।	৩০।

ENGLISH.

POEMS.

The pal of same biased.	Monuj Hatibaruah.	(1)
Deter mination.	Ravinder Sing Sehra.	(2)
What Matters ?	Ajanta.	(3)
Article		
Role of students in politics.	Khagen Barchakur.	(4)
Pestalozzi.	Debaranjan Dhar.	(8)
Swamiji at parliament of religions.	Biswajit Bordhan.	(17)
Our women.		(21)
Youth today.	P. C. Jain.	(24)
Industrial policy of new government.	Ramesh Kumar Bajaj.	(26)
Secretarail report of the games secretary.	Ajit Kumar Gohain.	(28)
Results of the cultural competition.	Promud Goswami.	(30)
D. H. S. K. College		(31)
The records 16th college week's annual sport competition.		(32)

সম্পাদকীয়

মহাবিজ্ঞান্যৰ আলোচনী মহাবিজ্ঞান্যৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ ভাৱনা চিন্তা আৰু আশা-আকাঙ্ক্ষা আদিৰ প্ৰকাশৰ মাধ্যম। এই আলোচনীৰ মাজে-দিয়েই আমাৰ মাজত পাৰস্পৰিক বুজা-পৰা আদিৰ বন্ধন গঢ়ি উঠে। ছাত্ৰ সমাজৰ প্ৰতি এক ধৰণৰ চিন্তাধাৰাৰ প্ৰতিফলন হয় এই মহাবিজ্ঞান্যৰ আলোচনীত। আনহাতে কৰ্মলৈ হ'লে, মহাবিজ্ঞান্যৰ আলোচনী ছাত্ৰ সমাজৰ বৌদ্ধিক আৰু সাংস্কৃতিক দৰ্পণ। এই দৰ্পণৰ মাজেদি আমি আমাক দেখিবলৈ পাওঁ, আনৰ ওচৰত নিজকে প্ৰকাশ কৰিব পাৰোঁ আৰু আমাৰ মহামত দাঙি ধৰিব পাৰোঁ। এনে চিন্তাধাৰাৰ মূৰত ভিত্তি কৰি আমাৰ মহাবিজ্ঞান্যৰ আলোচনীৰ নাম 'বাবিঞ্জা দৰ্পণ' বহা হৈছে। নামা-কৰণ এই সংখ্যাৰ পৰাই প্ৰথম হ'ল।

ইং ৭৭-৭৮ চনৰ আলোচনী প্ৰকাশ হওঁতে ১৯৮০ চন পালেহি। এই পালনৰ কাৰণে মোৰ প্ৰাণ দোৰ মই মুৰ পাতি লৈছোঁ; কিন্তু সকলো কাম মোৰ গাত নাছিল। আমাৰ আলোচনী প্ৰকাশৰ পদ্ধতিটো বৰ দীৰ্ঘদায়ী আৰু জটিল। দায়িত্বশীল অভিভাৱক আৰু সহকৰ্মী সহকৰ্মী মই অন্ততঃ চেষ্টা কৰিও পোৱা নাই। তত্পৰি কামসময়ত ভাল নিৰা পোৱাৰ অসুবিধাতো আছেই। অধ্যাপকমণ্ডলী তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ কাষ চাপি চাপি অনেক অশুভোধ সত্ত্বেও

প্ৰয়োজনীয় বচনা আলোচনীৰ কাৰণে আদায় কৰিব পৰা নহ'ল।

অসমীয়া বিভাগৰ লিখাবিলাক নিৰ্বাচন কৰি আৰু চাই দিয়াৰ বাবে মই অধ্যাপক শ্ৰীঘনশ্যাম অধিকাৰী মহোদয়ৰ ওচৰত কৰি। ইংৰাজী বিভাগৰ বচনা বিলাক চাই দিবৰ কাৰণে নিৰ্দিষ্ট শ্ৰেণীৰ ব্যক্তি জনৰ সহায় পোৱা নাই তেখেতৰ ব্যক্তিগত বাস্তৱ্যৰ কাৰণে। অধ্যাপক শ্ৰীদেববৰুৱাৰ ধৰে এই কামটো কৰি আৰু বেটু-পাত আঁকি দিয়াৰ বাবে মই তেখেতৰ ওচৰত কৰিছোঁ।

ছাত্ৰ বন্ধু সৰ্বশ্ৰী সুৰ্ভকাঙ্ক হাজৰিকা, জগৎ শৰ্মা, প্ৰদীপ বৰুৱা, ধীৰেন্দ্ৰ বৰুৱা, বিশ্বজিৎ বৰ্মন, অজয় যোগানী আদি সকলোৱে আলোচনী প্ৰকাশত মোক সহায় কৰাৰ বাবে হেৰুঁলোকলৈ মন্থবাদৰ শৰাই আগ বঢ়াৱা।

ছাপাকামৰ সকলো দায়িত্ব বহন কৰি বিজয় প্ৰিন্টিং এণ্ডৰ্কৰ্ভৰ কাৰ্প'ৰেই মোক কৃতজ্ঞতাৰে ধাৰ্মিক ৰাখিলে।

॥ জয় আই জয়ন / জয় হিন্দ ॥

॥ ছাত্ৰ টিকা — জিন্দাবাদ ॥

গৌতম মজুমদাৰ
আলোচনী সম্পাদক
১৯৭৭-৭৮ চন।

বিদায়

মূল বচনা :— নাজিম হিক্‌মত *
অনুবাদ :— জ্যোতি প্রকাশ ভট্টাচার্য্য।

বিদায়,
মোৰ বন্ধু সকল
বিদায়,
মোৰ হৃদয়ত
মই তোমালোকৰ স্মৃতি লৈ আহিলো,
মোৰ গভীৰ হৃদয়ত।
লৈ আহিলো মোৰ অন্তৰৰ সংগ্ৰামত।
বিদায়,
মোৰ বন্ধু সকল
বিদায়,.....
জল ছবিৰ চৰাই বিলাকৰ দৰে
বন্দৰত বৈ তোমালোক
বিদায় জনালৈ নাহিবা
মই নিৰিচাৰো।
মূৰৰ পৰা ভৰিৰ নখলৈকে
মোৰ বন্ধু বিলাকৰ চকুত মই
নিজকে দেখো।
বন্ধু সকল মোৰ
সহ যোৱা মোৰ
কামৰ সঙ্গী সকল মোৰ
কমবেড,

নীৰৰ আমাৰ বিদায়।
নিশা বিলাকে খিলি লগাব দৰজাত
বহুৰ বিলাকে জাল বাধিব খিবিকিত :
আক,
মই গাই উঠিম জেল খানাৰ গান
হৃন্দুস্তিৰ দৰে।
আকৌ আমি লগ হ'ম
মোৰ বন্ধুসকল
আকৌ আমি লগ হ'ম
হাতত হাত মিলাই সূৰ্য্যক চাই আমি হাঁহিম
কান্ধত কান্ধ লগাই আমি যুজিম,
হে মোৰ বন্ধু সকল
সহযোদ্ধা সকল
কমবেড।
বিদায়.....

[নাজিম হিক্‌মত তুৰস্কৰ এজন বিখ্যাত কবি।
সম্প্ৰতি তেওঁক বিশ্ব শান্তি সংসদে “ শান্তি
পুৰস্কাৰেৰ ” বিভূষিত কৰিছে] *

শিল ভঙা দিনৰ কবিতা

শ্ৰীমনোজ হাতী বৰুৱা
প্ৰাক স্নাতক মহলা
২য় বাৰ্ষিক (দিবা শাখা)

তাত কোনে নাই
মাথোন মই আৰু এটি মন
প্ৰস্তৰ যুগৰ।
ভাঙি শিল বিদ্রোহী বীৰ্য্যৰ,
নিৰবে নিশা
সংগ্ৰাম কোনোবা কালৰ ;
উদ্ধাৰি উত্তৰ পুৰুষ
বিচাৰি শিলত
কত ইতিহাস
আদিম মানৱৰ।
নিৰবে, অকলে ;
নে লগে ভাগে ?
বহুত আশালৈ এটি মন
আৰু হতাশ
আন্ধাৰে আঁৰবা
চকু উইল' গছৰ কান্দোনত।
এখন হিয়া
এবুকু ছুখেৰে ভৰা
কোনোবা দিনৰ।
তথাপি আমি শিল
শিলেৰে গঢ়া এই দেহ

আছে তাত
মেহনতি দিনৰ আশা।
কতশিল ভাঙিছো
ভাঙি পুনৰ গঢ়িছো
ছুখ নাই—সুখ নাই
এয়েতো জীৱন,
শিল ভাঙি ইতিহাস
কৰিছো অমৰ
তথাপি তোমাৰ বাবে
ৰাখিছো অকণি ঠাই
বুৰঞ্জী পাতত
সুউচ্চ গধুৰু
বিন্দু ভাঙি আনিব লাগিছো
ইতিহাস সেই কত জনমৰ
মোৰ এটি মন আছে পঁচা
তুমি জানিবা নিশ্চয়
সজা ভাঙি পক্ষী যায়
তথাপি আমি জানো
ইতিহাস তোমাৰ হাতত
তুমি তুমি হ'য়ে ব'বা মাথো মই মোৰ
সেই কথা সাৰ উদাত্ত কঠৰ
সেইয়েহে এই কবিতা প্ৰস্তৰ যুগৰ
শিল ভঙা দিনৰ কবিতা
[বি: ড্ৰ: এই কবিতা ১৯৭৫ চনৰ জৰুৱী
কালীন অবস্থাত হস্তবাক স্বাধীনতাৰ
পৰিপ্ৰেক্ষিতত ৰছিত.....]

নতুন প্রোটোপ্লাজমৰ জন্ম

—গৌতম মজুমদাৰ
স্নাতক মহলা, প্ৰথম বৰ্ষ

বহুযুগ আগত
যেতিয়া তুমি / আমি কোনেও নাছিলো
পৃথিবী সৃষ্টি হৈছিল মাথোন,
পৃথিবী তেতিয়া উদ্ভূত আছিল
পশুতে এনেদৰে ব্যাখ্যা কৰে
সৃষ্টি-বহুস্ত

তাৰ পিছত পৃথিবী ঠাণ্ডা হ'ল,
প্ৰোটোপ্লাজমৰ জন্ম হ'ল, পশুতে কয়
বহুযুগৰ বিবৰ্তনৰ পিছত
এদিন তুমি / আমি আছিলো
সভ্যতাৰ দাবী লৈ সভা মানুহ হিচাবে।

তথাপি মই আছিও উপলব্ধি কৰো
পৃথিবীৰ তপ্ত পৰিবেশ
বহুতো হতাশা ছয়নিয়াহ বিদ্ৰোহ
তপ্ত বাকদৰ দৰে সদায় প্ৰস্তুত
এই উদ্ভূত পৃথিবী ঠাণ্ডা হব নে
পশুতৰ ব্যাখ্যা অনুসৰি ?

কিন্তু পশুতৰ ব্যাখ্যাৰ বাহিৰেও
পৃথিবীৰ উত্তপ্ত পৰিবেশত
নতুন প্ৰোটোপ্লাজমৰ জন্ম হৈছে
নতুন উদ্দীপনাত / আশাত
শপথ লৈছে নতুন পৃথিবীৰ।

সিঁহঁ ত “বায়”

—ঐশুকুত বৰা

স্নাতক ১ম বাৰ্ষিক (সন্মান)

পৃথ্ৰা এজাকে মোৰ মনলৈ আনিলে সজাগতা।
 কল্পিত বুকুখন আৰু ভীৰ ভাৱে কপি উঠিল।
 আৰু —
 মনৰ অস্থিৰতাই মোক ব্যাকুল কৰি তুলিলে
 কিন্তু মোৰ লক্ষ্য স্থিৰ
 আগবাঢ়িছো, মাথো মই আগবাঢ়িছো
 এক তিনিবাছল্লব মাজেৰে।
 হঠাৎ, থমকি বুলো।
 ঘূৰি চাই দেখো—এজাক ‘বায়’
 সিহঁত অগ্ন একো নহয়।
 মাথো শোষণৰ প্ৰতীক,
 সৰ্বস্বাৰ্য্যৰ তেজ সৃষ্টি
 সিহঁত নোদোকা হৈ পৰিছে।
 এই তিনিবত সিহঁতে কৰিছে কি—?
 হয়তো সিহঁতৰ দৃষ্টি মোৰ ওপৰতে
 মই নিৰ্ভিক ভাৱে সিহঁতৰ ফালে আগবাঢ়িছো।
 কিন্তু মই যে নিৰপ্ত !!
 তথাপি মই আগবাঢ়িলো।
 আচৰিত!
 বায় বিলাক চোন পলাব খুজিছে।
 কিন্তু কিয়—?
 আচলতে সিহঁতে বুজিছে—
 “এশ গৰু মাৰিলে বায়ৰ ও মৰণ”।
 ঐকুততে সিহঁত ‘বায়’ হয় জানো—??
 তেন্তে সিহঁত কি?
 মাথো আমি সিহঁতক শেষ কৰো।

প্রত্যাশা

শ্ৰীখুদ্যোৎ কুমাৰ হাতীবৰুৱা
প্ৰাক্‌স্নাতক মহলাৰ ১ম বাৰ্ষিক

পশ্চিমা বতাহৰ কাহিলী পুৱাত,
তাই আহিব বুলি ভাবিছিলো
ভাবিছিলো মোৰ ঢুলিয়া জাকেও
ভাবিছিলো দীপশিখাৰ মাজত
শীতৰ হাড় কপোৱা পুৱা ভেদি
পাট গাভৰু হৈ
তাই যেন আগুৱাই আহিব
এক নিৰ্জ্জনতাৰ মাজেৰে,

সেয়ে আৰ্ত্তনাদ কৰা তামৰ মূৰ্ত্তিবোৰে
গাৰ পিবপিবনি এতিয়াও এৰা নাই
যোৱা নাই সিহঁত এতিয়াও
দীপশিখাৰ মাজত হাঁহি থকা প্ৰতিমাৰ কাষ চাপি,
আক যোৱা নাই পুৱনি মূৰ্ত্তিবোৰেও
নগ্নতাৰ শিলৰ সাকৌ এবি
এক নৱভাষ্কৰ্য্যৰ ৰূপ লবলৈ।

কাৰণ সিহঁতক লাগে নতুন পথ ও পুৱা
কিন্তু আৱৰ্জ্জনৰ মাজতহে পাব
পশ্চিমৰ স্মৃভাষ মলয়া,
বিচাৰে সিহঁতে এদল নতুন শিল্পী
কিন্তু বসন্তলৈ কিমান বাকী ?
কাৰণ সিহঁত যে এতিয়াই নাহে
বসন্তৰ পুৱাত পাবহি।

বিপ্লৱ

শ্ৰীজগত চন্দ্ৰ শৰ্মা
স্নাতক ১ম বাৰ্ষিক

জুই জুই আৰু জুই
অস্থিম বানী মূক্তিৰ
শোষণৰ কৰলত আজি
বতিয়াল পৃথিৱী অস্থিম শৰ্ম্যাত
আত্মা আছে, মৃত্যু মাই
হাত আছে, শক্তি নাই, মুখ আছে মাত নাই

কাৰণ — কাৰণ সিহঁত আজি পদ
শোষণৰ বাঘজৰীবে আৱদ্ধ
বিতৰ্কিত সাগৰত বহুত নিলগত
সেয়ে আমাক বিপ্লৱ লাগে
জনগনৰ মূক্তিৰ বাবে শাস্তিৰ বাবে
শোষণে পাব মূক্তি,
হলে আমাৰ আত্ম তাজিত
কিন্তু সেয়া অসম্ভৱ

কাৰণ — আমাৰ পেটত একুৰা জুই
এমুঠি অন্নৰ, এটুপি বক্তৰ
সেয়েহে আজি জাগিবন হল
একটাই যুঁজিবন হ'ল

হুচী ১৫
শাওনৰ সপোন

শ্ৰীঅজিত কুমাৰ গোস্বামী
১ম বাৰ্ষিক স্নাতক

ৰাতি মাজ নিশা
মেঘৰ কৰুণ আৰ্ত্তনাদ
আৰু উচুপনিত
হঠাৎ সাৰ পাই দেখিলো
উৰুখা চালৰ জলঙাইদি বৈ অহা

মেঘৰ অশ্রুবন্থাই মোৰ সৰ্ব্বশৰীৰ ত্ৰিয়াই পলাইছে ।
পূৰ্বতী নিশাৰ সপে লগে লগে
জমিদাৰৰ দ' পথাৰত পৃথিৱীৰ সতে
বগ দিব লাগিব চাৰিটা প্ৰাণীৰ দৈনিক বোজৰ বাবে
এইয়া মোৰ জীয়াই থকাৰ পণ

মই আশাবাদী
এটি দিন হয়তো আহিব বিদিনা শৰতৰ
আকাশৰ তলত মোৰ কঁচা তেজ আৰু লুণীয়া ঘামৰ
পৰশত জীপাল পাই উঠা জমিদাৰৰ সেউজী পথাৰৰ
শস্যই হাঁহি হাঁহি ক'ব
মই তোবেই আজন্ম সৃষ্টি
আৰু ?

আৰু তেতিয়া মই হাঁহি আৰু কান্দোনেৰে
সস্তাষণ জনাম মোবেই সৃষ্টি সেই নৱ জাতকক
মোৰ নিজৰ বুলি ।
এতিয়া বাক ৰাতি পুৱাবলৈ আৰু
আৰু কিমান সময় বাকী ?

মাঘ বিহু

শ্ৰীমুলা নাথ পকুৱা
প্ৰাক্‌স্নাতক ১ম বাৰ্ষিক

বিহুটি আহিছে যৌৱনে নাচিছে
বিহুৰে বতৰা পাই,
গাঁৱৰ ডেকা ল'ৰাই মেজি ঘৰ সাজিছে
সোনালী ধাননি চপাই ।

পুহমাহৰ পিচতে মাঘৰ মাহ আহিছে
তুখীয়া নিছলাৰ বিহু,
ভঁৰালৰ ধানেৰে পিঠা খেল পাতিছে
ভোগালী চেনেহৰ বিহু ।

কৃষক সমনীয়াই পৰিশ্ৰম কৰি
সামৰিল সোনালী ধান,
পচোৱা দিগম্বুই জোৱাৰত চেনেহ পাই
কৰিছে বিহুটিক মান ।

এইযে বিহুটিত মৰা গক ছালে
হেথেলিয়াই, হেথেলিয়াই ফুবে
বাইজৰ আলিবাট ছুৱবি বনেৰে
সোনতে সুৱগা চৰে ।

ভাগ্য

চমছেৰ আলী

শ্ৰীকৃষ্ণ স্মৃতি ১ম বাৰ্ষিক

ছধাৰি চকুলো মটি মনক সজ্জাব দি
সহায় পাম বুলি গলো আগবাঢ়ি
পাতিলো হাতৰ জোলোঙা আজি,
পাম বুলি সোনৰ মুকুট খিনি।
ইতিকি কৰি খেদালে মোক,
বুলি থাক দূৰে দূৰে জীতৰি।
যেনিয়ে যাওঁ হেনিয়ে বখাৰ টাঙোন,
ভাবিলো আছে মোৰ কপালত বিধিৰ লিখন
মনৰ হুখত গৈ বহিলো নৈৰ কাষত,
ভাবিলো, দিয়েনেকি নৈয়ে মোক পথৰ সজ্জা।
কলো মই, গঙ্গা সৰস্বতী দয়াকৰি দিয়া এটি উপায়
ভাবি চিন্তি কলে মোক আছে এটি উপায়।
মোৰ দৰে হুমিত পানীত মিলি বৈ যাবাগৈ
সকলো হুখ তোমাৰ মিলিৰ পানীত
সকলো ভাবি চিন্তি দেখিলো মই,
সকলোৱে দিয়ে মোক অসুখত উপায়।
শেখাৰুৰত গলো মই হিমালয়ৰ কাষত,
দিয়ে নেকি ভাবি চিন্তি যুক্ত উপায়
হিমালয়ক কলো মই, তুমিতো প্ৰকাণ্ড,
দিয়া মোক যেনে তেনে এটি উপায়।
কলে মোক ভাবি চিন্তি, কৰো কিনো মই
মাথো গলো মই দেখাত প্ৰকাণ্ড।
নাই মোৰ ইন্দ্রিয় তোমাৰ দৰে,
কোৱাচোন, তেনে বাক কৰো কিনো মই।
উপাস্তৰ হৈ মই হাবাথুৰি খাই,
উভতিলো তাৰ পৰা এনো এটি নাপায়
ভাবিছিলো নাথো বুলি চকুলো টুকিবলৈ
এই নিৰ্দয় সঁসাৰ খনত।

শেষসীমা

ক্রীৰ্ণকেশ্বৰ বড়া
প্ৰাকৃতিক ১ম বাদিক

জীৱনৰ শেষ সীমা প্ৰাৰম্ভ ভূমিত।
অস্তিত্ব বিলিন হ'ব নিৰাশ নদীত ॥

তাতে মট পৰি ৰম পেগোদাহৈ।
পাৰিবা আঁকিব জানো স্বপ্নতলৈ ॥

দুকল উপচা মৰমেৰে আঁকোৱালি ধৰি।
লিখিবা জানো কাহিনী বুলিমাং কৰি।

মাথো পৰি ব'ল ক'লা আন্ধাৰ চানেকি।
উজ্জ্বল যুগল বেগু বিনাকক টপি।

না জানো মন আজি হঠাৎ বৈ গ'ল।
মনৰ জ্যোতিবোৰ জোঁৱাবহৈ গ'ল ॥

লিখিবা জানো মোৰ বিলিন দেহাক।
পাৰিবা আঁকিব জানো শেষ সীমাত ॥

শ্রবণ

মঞ্চ পৰিক্ৰমা

মঞ্চপৰিক্ৰমা কি ?

মঞ্চত অভিনয় কৰাৰ সময়ত অভিনেতা অভিনেত্ৰী সকলে মঞ্চত যি অহা যোৱা চলা ফিৰা কৰে তাকে Stage Movement বা মঞ্চপৰিক্ৰমা বোলে।

মঞ্চপৰিক্ৰমাৰ উদ্দেশ্য

মঞ্চপৰিক্ৰমাৰ উদ্দেশ্য হৈছে নাটকীয় গল্প ব্যাখ্যা কৰা। মঞ্চপৰিক্ৰমা নাটকৰ কাহিনী প্ৰকাশৰ এটি পৰিচ্ছেষ হ'ল।

মঞ্চপৰিক্ৰমাই নাটকক কি কৰে ?

মঞ্চপৰিক্ৰমাই নাটকক গাঁথাল কৰি তোলে। স্বৰ প্ৰক্ষেপন আৰু দৈহিক অৱস্থানে যি দৰে একোটাৰ্তত অৰ্থ আৰু ব্যঞ্জনা প্ৰকাশ কৰে তেনে দৰে মঞ্চপৰিক্ৰমায়ো নাটকৰ চৰিত্ৰ সমূহৰ অৰ্থ আৰু গভীৰতা অন্যাত সহায় কৰে। পৰ্যাপ্ত পৰিমাণে মঞ্চপৰিক্ৰমা নাথাকিলে নাটকৰ গতি নষ্ট হয়।

মঞ্চত চৰিত্ৰ সমূহৰ চলা-চল বা Movement কেনে হোৱা প্ৰয়োজন।

মঞ্চত চৰিত্ৰ সমূহৰ চলা-চল অত্যন্ত উদ্দেশ্য মূলক হোৱা প্ৰয়োজন। কাৰণ চলাচলনে একোটা চৰিত্ৰৰ বৈশিষ্ট্য অন্যাত সহায় কৰে। গতিকে প্ৰত্যেক অভিনেতা অভিনেত্ৰীয়ে এইটো লক্ষ্য কৰা প্ৰয়োজন যে যিটো চৰিত্ৰত তেওঁ অভিনয় কৰিছে তেওঁৰ চলাচলনো যাতে সেই চৰিত্ৰৰ বৈশিষ্ট্য অনুযায়ী হয়।

সাধাৰণতে কোনো এটা দৃশ্যত কেনে ধৰণৰ মঞ্চপৰিক্ৰমা হ'ব সেইটো নিৰ্ভৰ কৰে নিম্ন উল্লেখিত বিষয় সমূহৰ ওপৰত —

- ১) চৰিত্ৰৰ আবেগাত্মকতা অনুযায়ী।
- ২) আবেগৰ তীব্ৰতা অনুযায়ী।
- ৩) চৰিত্ৰৰ প্ৰকাৰ ভেদ অনুযায়ী।

মানুহৰ শিকাগত অৱতা অৰ্থনৈতিক অৱস্থা আৰু সামাজিক প্ৰতিপত্তি প্ৰভৃতি পাৰ্থক্য অনুযায়ী বিভিন্ন ব্যক্তিয়ে একেই আবেগাত্মকতাৰ বিভিন্ন প্ৰকাশ কৰে। ফলত মঞ্চপৰিক্ৰমাও দৃশ্যৰ বিশেষ বিশেষ ভাৱ অনুযায়ী বিভিন্ন ধৰণৰ হয়। চৰিত্ৰ আৰু ভাব মূল হৈ বিশেষ বিশেষ চৰিত্ৰৰ চাল-চলন কেনেকুৱা হ'ব তাক চিন্তা কৰিব। চাল-চলন, গতি, অৱস্থা, তীব্ৰতা প্ৰভৃতিয়ে নাটকীয় কাহিনীক আঙুৱাই লৈ যায়।

নাটকৰ গঠন প্ৰণালীৰ প্ৰকাৰ ভেদ অনুযায়ী মঞ্চপৰিক্ৰমা বেলেগ বেলেগ হয়। এটি চৰিত্ৰৰ সম্পৰ্ক অনুযায়ী মুভমেন্ট বেলেগ বেলেগ হয়। নাটকৰ গঠন অনুযায়ী অৰ্থাৎ ড্ৰেজেডিকমেণ্ডি, ফাৰ্চি, মেলোড্ৰামা ইত্যাদি বেলেগ বেলেগ ধৰণৰ নাটকত মঞ্চপৰিক্ৰমা বেলেগ বেলেগ ধৰণৰ হ'ব। অৰ্থাৎ নাটকৰ মূল বসৰ লগত সঙ্গতি ৰাখিয়েই চৰিত্ৰবিলাকৰ মঞ্চপৰিক্ৰমা নিৰ্দ্ধাৰিত হ'ব। ড্ৰেজেডিক নাটকৰ মুভমেন্ট সকলো সময়তে উদ্দেশ্য মূলক হ'ব আৰু গভীৰতা থাকিব। আনহাতে ব'মেডি নাটকত বা ফাৰ্চি নাটকত মুভমেন্ট চমকটোৱেই হৈছে মূল কথা। অতিবিক মুভমেন্ট উদ্দেশ্য হীনতা বা কম উদ্দেশ্য মূলক প্ৰকৃতি নিৰ্ভৰ কৰে কিমান কৌতুক বস সৃষ্টি কৰিব লাগিব তাৰ ওপৰত। ফাৰ্চি নাটকত এই বিলাকৰ ওপৰত লক্ষ্য ৰাখিব লগা হোৱা কাৰণেই মুভমেন্ট প্ৰকাৰটোও সেই ভাবে ঠিক কৰিব লগা হয়। আনহাতে ড্ৰেজেডিক নাটকত অতি-বিক মুভমেন্টৰ সুযোগ অত্যন্ত কম। প্ৰতিটো

মুভমেন্ট চৰিত্ৰৰ অন্তৰ্গত ভাব আৰু উদ্দেশ্যৰ
পিনে লক্ষ্য ৰাখি ঠিক কৰিব লগা হয়। উদ্দেশ্য
হীন চাল চলনৰ সুযোগে টেক্জেডি নাটকত নাই।

নাটকৰ Style ৰ বিভিন্নতা অনুসাবেও
মুভমেন্টৰ বিভিন্নতা আছে। বোম্বাষ্টিক নাটকত
মুভমেন্ট বৈচিত্ৰ সাধন চাকচিকা অনাট হৈছে
মূল কথা। কিন্তু ক্লাচিক ষ্টাইলৰ নাটকত মুভমেন্ট
খুব সংযত, ধীৰস্থিৰ, আনহাতে এগ্ৰেপ্ৰেচনিষ্টিক
ষ্টাইলৰ নাটকত মুভমেন্ট খুবই যাত্ৰিক।

প্ৰতিটো শিল্পৰ মূলতে স্থান কাল অত্যন্ত
গুৰুত্বপূৰ্ণ উপাদান। মঞ্চপৰিক্ৰমাৰ সময়তো এই
কথা পাৰ্হি গলে নচলিব। মঞ্চপৰিক্ৰমা নাটকৰ
স্থান কাল অনুসাবেও হোৱা উচিত। এনে কিছু
মান মুভমেন্ট আছে যিবোলাক বিশেষ বিশেষ
স্থান অনুসৰি প্ৰকাশিত হয়। প্ৰত্যেক স্থানৰ
নিজস্ব এটা গতি আৰু ছন্দ আছে। আৰু মুভ
মেন্টৰ মাৰ্জেডি সেই স্থানৰ গতি আৰু ছন্দক
প্ৰতিকলিত কৰা দেখা যায়, বিশেষ বিশেষ মুভ
মেন্ট ভঙ্গিৰ মাৰ্জেডি এখন ডাঙৰ চহৰৰ এখন
বজাৰৰ চঞ্চলতা নিশ্চয় এখন গাঁৱৰ লগত
নিমিলে। আৰু এই দুই স্থানৰ মাৰ্জৰ বিলা-
কৰ চাল চলনৰ গতি আৰু ছন্দ পৃথক হোৱাতো
নিশ্চিত। বিশেষ স্থানৰ এই গতি আৰু ছন্দক
ধৰিবলৈ হলে অভিনেতাই মুভমেন্ট সেই ভাবে
ৰপ্ত কৰিব লাগিব। তেতিয়াহে নাটকত উল্লেখিত
স্থানৰ বৈশিষ্ট্যক অভিনেতাই প্ৰকাশ কৰিবলৈ
সক্ষম হ'ব।

Stage Movement বা মঞ্চপৰিক্ৰমাৰ
যোগেদি কোনো এটা চৰিত্ৰৰ বয়স, স্বাস্থ্য, আৰু
মানসিক আবেগ আদি দৰ্শকৰ সমুখত পৰিষ্কাৰ
কৈ ফুটাই তুলিব পাৰি। যেনেদৰে শৰীৰটো
অকণমান হলাই দি বা পোন ৰাখি হাত দুখন
পিচ ফালে ৰাখি, অথবা চালচলনৰ গতিশীলতা
আনি উল্ল চৰিত্ৰৰ বৈশিষ্ট্যক ফুটাই তোলা
সম্ভব।

মুভমেন্টৰ প্ৰকাৰ ভেদ :- সহজাত বৈ
অনুযায়ী মঞ্চপৰিক্ৰমাক চাৰি শ্ৰেণীত বিভ
কৰা যায়। ১। নিৰ্দিষ্ট (Definite) ২। অনিৰ্দি
(Indefinite) ৩। সদৰ্থক (Positive) ৪। নদৰ্থক
(Negative).

১। নিৰ্দিষ্ট পৰিক্ৰমা (definite Mov
ment.) — নিৰ্দিষ্ট পৰিক্ৰমাৰ কথা সাধাৰণ
পাণ্ডুলিপিত উল্লেখ কৰা থাকে। ই প্ৰবী
কাহিনী ক্ৰিয়াৰ (Plot Action) ৰ অংশ। উ
হৰণৰ সহায়েৰে এই ধৰণৰ মুভমেন্ট কেনে
হয় বুজাব পৰা যায়। যেনে : বৰা হওক এ
অপৰাধী ডক্তৰে সকলো উপায়েৰে তেওঁৰ
বাধৰ সকলো সাক্ষী চিহ্ন নষ্ট কৰিব খু
আৰু তেওঁৰ অপৰাধৰ একমাত্ৰ সাক্ষী
তেওঁৰ স্ত্ৰী। গতিকে তেওঁৰ ঘৈণীয়েকক
কবচৰ কাৰণে বিয় প্ৰয়োগ কৰিব। এই
স্থাতে ডাক্তৰজনৰ মুভমেন্ট তেওঁৰ বৃত্তি
যায়ী হ'ব। চালচলন সতৰ্ক হ'ব। হাতত গ্ৰা
পিক্ৰিব যাতে তেওঁৰ হাতৰ ছাপ কোনো
ওপৰত নপৰে। তাৰ পাছত তেওঁ বিয় প্ৰা
কৰিব আৰু বিয়ৰ বটলৰ লেবেল খুলি পে
গতিকে এই ক্ষেত্ৰত তেওঁৰ মুভমেন্ট নিৰ্দিষ্ট।

২। অনিৰ্দিষ্ট পৰিক্ৰমা (Indefi
Movement) নাটকৰ পাণ্ডুলিপিত প্ৰ
মুভমেন্টৰ কথা উল্লেখ কৰে তথাপি বহু
দেখা যায় যে অভিনেতাই অভিনিত চ
আবেগ আৰু মানসিক ভাব প্ৰকাশৰ
অনিৰ্দিষ্ট মঞ্চপৰিক্ৰমা কৰে অনিৰ্দিষ্ট মঞ্চ
ক্ৰমা সাধাৰণতে চাৰিত্ৰৰ আবেগ অনুযায়ী

৩। সদৰ্থক মঞ্চ পৰিক্ৰমা (Posi
Movement.) সদৰ্থক মঞ্চপৰিক্ৰমা খুব
phatic জাক্ৰমণ ধৰ্মী আৰু শক্তিশালী
ধৰণৰ মঞ্চ পৰিক্ৰমা বিকৰী শক্তিৰ পৰা
ৰক্ষা বা প্ৰতিবোধৰ কাৰণে ব্যৱহাৰ হয়।
মুভমেন্ট কাৰ্য্যকৰী কৰিবলৈ হলে এই

কৰা যায় :— ১। মঞ্চৰ দুৰ্বল স্থানৰ পৰা শক্তিশালী ক্ষেত্ৰলৈ যোৱা। যেনে Uplift ৰ পৰা Down Centre লৈ যোৱা ২। মঞ্চৰ কোনো কোনৰ পৰা মঞ্চৰ মাজলৈ যোৱা ৩। মঞ্চৰ নিম্ন অংশৰ পৰা উচ্চ অংশলৈ যোৱা ৪। অস্থ চৰিত্ৰৰ ওচৰলৈ যোৱা ৫। শৰীৰ বা মুখ খন আন চৰিত্ৰৰ মুখা মুখী কৰা। ইত্যাদি।

৪। নক্ষৰ্ক পৰিক্ৰমা (Negative Movement) নক্ষৰ্ক মঞ্চপৰিক্ৰমা সদৰ্ক মঞ্চপৰিক্ৰমাৰ ঠিক বিপৰীত। দুৰ্বলতা, অমুগত্য, পৰাজয় ইত্যাদি বুজাবলৈ নক্ষৰ্ক মুভমেণ্ট ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

মঞ্চপৰিক্ৰমা আৰু নাটকৰ সংলাপৰ সম্পৰ্ক অতি নিবিড়। সংলাপ লাইনৰ বিভিন্নতা অনুসাৰে মঞ্চপৰিক্ৰমাবো বিভিন্নতা আছে। মুভমেণ্টৰ ক্ষেত্ৰত সংলাপ লাইন বিলাকৰ অন্তৰ্নিহিত গুণ অনুসাৰে বেলেগ বেলেগ ভাগত বিভক্ত কৰা যায়। প্ৰত্যেক প্ৰকাৰ সংলাপ লাইনৰ সঠিক ব্যাখ্যাৰ কাৰণে নিৰ্দ্ধাৰিত মুভমেণ্টৰ প্ৰয়োজন।

সংলাপৰ প্ৰকাৰ ভেদ :— ১। সদৰ্ক সংলাপ ২। নক্ষৰ্ক সংলাপ ৩। মিশ্ৰ সংলাপ ৪। নিৰপেক্ষ সংলাপ ৫। শ্লেষাত্মক সংলাপ আৰু ৬। থিমলাইন।

১। সদৰ্ক সংলাপ :— সদৰ্ক সংলাপ দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞ, আত্মবন্ধা বা আক্ৰমণাত্মক ভঙ্গী প্ৰকাশ কৰে, যেনে :— “আমি স্কিঙক নিৰ্ধূল কৰিমহে” প্ৰবীৰ দত্ত (স্কিঙ)।

২। নক্ষৰ্ক সংলাপ :— নক্ষৰ্ক সংলাপে হীন মন্যতা, আত্মসমৰ্পন, দুৰ্বলতা আদি প্ৰকাশ কৰে, যেনে :— “বচিদাল যেন খঙত খুলি উঠিছে ব’ল, অবিনাশ আমি পলাও” প্ৰবীৰ দত্ত (স্কিঙ)

৩। মিশ্ৰ সংলাপ :— কিছুমান সংলাপ

লাইনত কিছুমান মিশ্ৰ সংলাপ দেখা যায়। এনে বোৰ সংলাপ হয়তো আৰম্ভ হওতে নক্ষৰ্ক সংলাপেৰে আৰম্ভ হয় আকৌ শেষ হয় সদৰ্ক হিচাপে। এই ধৰনৰ সংলাপত আবেগ আৰু বুদ্ধিৰ দিশটো পৰিবৰ্তিত হয়। গতিকে আবেগ আৰু বুদ্ধিৰ পৰিবৰ্তন অনুযায়ী মুভমেণ্ট ঠিক কৰিব লাগে।

৪। নিৰপেক্ষ সংলাপ :— নাটকত কিছুমান সংলাপ থাকে যিবোৰ সদৰ্ককো নহয় নক্ষৰ্ককো নহয়। এই ধৰনৰ সংলাপ বোৰক নিৰপেক্ষ সংলাপ বোলে।

৫। শ্লেষাত্মক সংলাপ :— শ্লেষাত্মক নাটকত নাট্যকাৰে সামাজিক আচাৰ ব্যৱহাৰ অথবা কোনো ব্যক্তিক হে প্ৰতিপন্ন কৰে। সেই অৰ্থক সাহিত্যিকৰ ভাষাৰে সম্পূৰ্ণকৈ প্ৰকাশ কৰাতো সম্ভৱ নহব পাৰে। সেই ক্ষেত্ৰত বিশেষ ধৰনৰ মুভমেণ্টৰ দ্বাৰা সেই শ্লেষ ভাবক ফুটাই তোলা সম্ভৱ হয়।

৬। থিম্ লাইন :— বহুসময়ত নাট্যকাৰে একোটা হত সংলাপ লাইনৰ মাজেদি নাটকৰ মূল বক্তব্য তুলি ধৰিবলৈ সক্ষম হয়। এই ধৰনৰ সংলাপৰ লাইন খুবই গুৰু পূৰ্ণ। ইয়াকেই থিম্ লাইন বোলা হয়। অভিনেতাই এই থিম্ লাইন বিলাকৰ প্ৰতিও লক্ষ্য ৰখা প্ৰয়োজন। থিম্ লাইনৰ ওপৰত যোৰ দিবলৈ নিম্ন উল্লেখিত কৌশল বিলাক মনত ৰখা উচিত।

১। ধীৰ গতি (Slow tempo) ৰক্ষা কৰা।

২। গুৰুত্বপূৰ্ণ শব্দৰ প্ৰতি ক্ৰমশঃ প্ৰাধান্য দিয়া

৩। স্বৰ প্ৰামত্তৰ ক্ৰমশঃ সম্পূৰ্ণ কৰা।

৪। থিম্ লাইন উচ্চাৰণৰ সময়ত কোনো মুভমেণ্ট নকৰা।

৫। থিম্ লাইন উচ্চাৰণৰ আগতে মুভমেণ্ট কৰা

যেতিয়া গুৰুত্বপূৰ্ণ সংলাপ উচ্চাৰিত

হয় তেতিয়া কোনো প্ৰকাৰ মুভমেণ্ট নথকাই ভাল। কাৰণ তেতিয়া হ'লে গুৰুত্ব পূৰ্ণ সংলাপৰ শব্দৰ প্ৰতি দৰ্শকৰ মনোযোগ বিঘ্নিত হ'ব পাৰে।

যেনে:— “অদিতি মানেতো পৃথিৱী, পৃথিৱীক যিয়েই ‘কব্জা’ কৰিব পাৰিব যিয়েইতো বাজি থাকিব পাৰিব” — প্ৰবীৰ দত্ত (স্বপ্ন)।

সাধাৰনতে প্ৰশ্ন কৰাৰ সময়ত কোনো প্ৰকাৰ মুভমেণ্ট নথকাই ভাল। আৰু বিশেষকৈ যদি প্ৰশ্ন গুৰুত্ব পূৰ্ণ হয়।

ক'ম গুৰুত্ব পূৰ্ণ কাম বোৰৰ সময়ত মুভমেণ্ট বন্ধ নকৰাই ভাল। যেনে — ছিগাৰেট বা পাইপ জ্বলাবৰ সময়ত, ক'ম গুৰুত্ব পূৰ্ণ সংলাপৰ বৈচিত্ৰ আনিবৰ কাৰণে মুভমেণ্ট কৰা উচিত।

গতিকে দেখা গৈছে যে নাটকৰ সংলাপ ব্যাখ্যা কৰিবলৈ মুভমেণ্ট এটা গুৰুত্ব পূৰ্ণ উপাদান। মুভমেণ্ট নাটকীয় গুণগানীক হুৰল বা শক্তিশালী কৰিবলৈ সহায় কৰে; অথবা সংলাপ লাইনৰ অস্থানিহিত অৰ্থক প্ৰকাশ কৰাত সহায় কৰে। কেৱল মাত্ৰ নাটক খনক সঠিক ভাবে উপলব্ধি কৰি বা চৰিত্ৰটোক ভাল দৰে বুজিবলৈ তাৰ লগত সংলাপৰ মূল্যক মিলাই দিব পাৰিলেহে অভিনেতাই নাট্যকাৰৰ উদ্দেশ্য অনুযায়ী প্ৰয়োজনীয় সঠিক মুভমেণ্ট কাৰ্য্যকাৰী কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব। গতিকে সংলাপ লাইনৰ গুণ অনুসাৰে মুভমেণ্ট নিৰ্ব্বয় কৰা প্ৰয়োজন হ'লেহে অভিনেতাই সংলাপ লাইন বিলাকৰ সদৰ্থক আৰু নধৰ্থক গুণ বিলাক আৱিষ্কাৰ কৰি লৈ সেই সুবৰ লগত মিলাই মুভমেণ্ট কৰা

উচিত। সদৰ্থক সংলাপ লাইনৰ কাৰণে সদৰ্থক মুভমেণ্ট আৰু নধৰ্থক লাইনৰ কাৰণে নধৰ্থক মুভমেণ্টৰ প্ৰয়োজন।

চৰিত্ৰ সমূহৰ মঞ্চ প্ৰবেশো মঞ্চপৰিক্ৰমাৰ এটি গুৰুত্বপূৰ্ণ অংশ। কিয়নো কোনো এটা চৰিত্ৰ মঞ্চত প্ৰবেশ কৰি মঞ্চত থকা অন্যান্য চৰিত্ৰ সমূহৰ লগত সম্পৰ্ক গঢ়ি তোলে। গতিকে মঞ্চত প্ৰবেশ কৰাৰ সময়ত অভিনেতা অভিনেত্ৰী সকলে কেইটামান অতি প্ৰয়োজনীয় কথা মনত ৰখা প্ৰয়োজন। যেনে — ১। অভিনিত চৰিত্ৰক প্ৰতিষ্ঠা কৰিব লাগিব। ২। চৰিত্ৰৰ ভাব বা Mood প্ৰতিষ্ঠা কৰিব লাগিব। ৩। নাটক আৰু মঞ্চত থকা চৰিত্ৰৰ সম্পৰ্ক স্থাপনকৰিব লাগিব। ৪। দৃশ্যৰ নিৰ্বাচিত স্থাপনৰ লগত সম্পৰ্ক স্থাপন কৰিব লাগিব। ৫। নেপথ্যৰ ক্ৰিয়া বা ভাবক মুঠ কৰিব লাগিব যদি সেইতো প্ৰয়োজন হয়। আৰু এই সকলো বোৰ সম্পৰ্ক গঢ়ি তুলিবৰ কাৰণে মঞ্চপৰিক্ৰমাই বিশেষ ভাবে সহায় কৰে।

সৰ্বশেষত আমি সমগ্ৰ কথা যিনি আলোক কৰি পালো কি? ...। আমি ইয়াকেই পালো যে নাটকৰ সংলাপৰ অৰ্থ আৰু নাটকৰ নাট কীয়তাক প্ৰকাশ কৰিবলৈ মুভমেণ্টে সহায় কৰে। মুভমেণ্টে সকলো সময়তে নাটকীয় গল্প ব্যাখ্যা কৰে। ই চৰিত্ৰৰ লগত চৰিত্ৰৰ সম্পৰ্ক স্থাপন কৰে। মুভমেণ্ট নাটকীয় মুহূৰ্ত্ত বিলাক গঢ়ি তোলাত সহায় কৰে। চৰিত্ৰৰ বিশেষ ভাবক ফুটাই তুলিবলৈ সহায় কৰে। নাটকৰ গতি আৰু ছন্দ বজাই ৰখাত সহায় কৰে। গতিকে অভিনেতা অভিনেত্ৰী সকলে এই সকলোবোৰ কথাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি মুভমেণ্ট স্থিৰ কৰা প্ৰয়োজন।

— সমাপ্ত —

বি: দ্ৰ: — উক্ত প্ৰবন্ধটো যুগুত কৰোতে “গন নাট্য”ত প্ৰকাশিত “অভিনয়ৰ্ত্ত পৰিচালনাৰ কয়েকটি দিক” নামৰ প্ৰবন্ধটিৰ সহায় লোৱা হৈছে।

— জ্যোতি প্ৰকাশ ভট্টাচাৰ্য্য —

যোগ আনন্দ সম্বন্ধে দুই চাৰিটি কথা ।

শ্ৰীমুভাব চন্দ্ৰ দত্ত
১মবাৰ্ষিক (স্নাতক)

যোগ আসনৰ উৎপত্তি ।

স্বাস্থ্য মানুহৰ অমূল্য সম্পদ (Health is Wealth) বুলি এটা কথা আছে, আমি বহুতেই সেইটো জানো। আমাৰ মাজৰ যি সকল জ্ঞানী মানুহ আছে সেই সকলে এইতো কথা মানি চলে আৰু এই ৰূপে নিজৰ স্বাস্থ্য সুস্থ ৰাখে। আকৌ আমাৰ মাজত এনেকুৱা বহুত মানুহ আছে যি সকলে এই কথাটো জানে কিন্তু যেনেকৈ নিয়ম মতে নচলে তাৰ ফলত অসুস্থ হৈ বিছনাত থাকিব লগীয়া হয়। আমি সকলোৱে এইটো কথা মনত ৰখা উচিত যে শাৰীৰিক আৰু মানসিক অৱস্থা সুস্থ নহলে কোনেও কোনো দিন কোনো কাম সুখসাৰকৰ ভাবে কৰিব নোৱাৰে। আমাৰ শাৰীৰিক অৱস্থাৰ লগত মানসিক অৱস্থা প্ৰত্যক্ষভাৱে জড়িত। কাৰণ আমাৰ শৰীৰ অসুস্থ হলে মানসিক অশান্তি সৃষ্টি হয়। সেই কাৰণে আমাৰ শৰীৰ মিবোগী আৰু কৰ্মক্ষম কৰিব নোৱাৰিলে আমি কোনো চিন্তা বা কোনো কাম সুকলমে কৰিব নোৱাৰোঁ তাৰ বাবে আমাৰ কৰ্তব্য হ'ব শৰীৰ কৰ্মক্ষম বা সুস্থ ৰখা।

প্ৰাচীন কালত যি মনি সকলে পাহাৰে পৰ্বতে বহি ভগৱানৰ ধ্যান কৰিছিল। এনেকৈ তেওঁলোকে ধ্যান কৰি কৰি দেখিলে যে মানুহৰ শৰীৰ নিৰোগ আৰু কৰ্মক্ষম নহলে কোনো কামত কৃতকাৰ্য হোৱা নাযায়। সেই সময়ৰ পৰা তেওঁলোকে আবিষ্কাৰ কৰিলে বিভিন্ন ৰকনৰ যোগ আসন। এই যোগ আসনৰ দ্বাৰাই তেখেত সকলে পাহাৰে, পৰ্বতে, আশ্ৰমে আৰু অন্যান্য ঠাইত শ শ বছৰ একে ঠাইত বহি ভগৱানৰ ধ্যান কৰি গৈছে।

আধুনিক কালত আমাৰ মাজত যিসকলে এই যোগ আসনৰ প্ৰচাৰ কৰি আছে সেই সকলৰ মাজত আছে বোধাইৰ স্বামী কুবলয়া নন্দ, শ্ৰীযোগেন্দ্ৰ, বোধাই চহৰৰ ওচৰতে লোনা-উলাৰ স্বামী কুবলয়া নন্দ আৰু সান্তাৰুজত শ্ৰীযোগেন্দ্ৰৰ গবেষণা আৰু চিকিৎসা কেন্দ্ৰ আছে।

স্বাস্থ্য ৰক্ষা আৰু যোগ আৰোগ্যত যোগ আসনৰ বৰ্তমান অসীম ক্ষমতা দেখি ভাৰতবৰ্ষৰ সকলো ঠাইত যোগ আসনৰ বহুতো প্ৰচাৰ আৰম্ভ হৈছে। যেনে— বোধাই, উত্তৰ প্ৰদেশ, কেৰালা, পশ্চিম বঙ্গ আৰু অন্যান্য বহুতো প্ৰদেশত এই আসন বিভিন্ন স্থান ৰূপেজৰ ছাৰে চৰ্তা সকলৰ স্বাস্থ্য ৰক্ষা আৰু দীৰ্ঘ জীৱন লাভৰ কাৰণে প্ৰবৰ্তিত হৈছে। তদুপৰি পাশ্চাত্য বহুত দেশত এই যোগ আসনৰ প্ৰচলিত হৈ আছে। যেনে— আমেৰিকাৰ ইয়েল বিশ্ববিদ্যালয়ত, ইংলেণ্ড আৰু জাৰ্মানীৰ বিভিন্ন শিক্ষা অধ্যয়নত এই আসন সম্বন্ধে শিক্ষা দিয়া হৈছে।

আমাৰ দেশতো মহৎ লোক সকলে আৰু ৰাজনীতিবিদ সকলে এই ধৰনৰ যোগ আসন নিয়মিত ভাবে কৰিছিল আৰু দীৰ্ঘজীৱি হৈছিল। উদাহৰণ স্বৰূপে কেইটামান কথা তলত উল্লেখ কৰা হ'ল।

নেতাজী শ্ৰীমুভাব চন্দ্ৰ বসুৱে তেখেতৰ “ভাৰত পথিক” নামৰ কিতাপত নিজৰ জীৱনী আলাচনা কৰিবলৈ গৈ লিখিছিল “কতকগুলি যোগাসন এক বিশেষ প্ৰক্ৰিয়া ও ধ্যানৰ সাহায্যে যৌন প্ৰৱৰ্ত্তিৰ সংযম যৌৱনে আমাৰ কাছে সহজ সাধ্য হৈয়ে এসেছিল”।

ভাৰতৰ প্ৰাক্তন প্ৰধান মন্ত্ৰী আৰু পৃথিৱীৰ শ্ৰেষ্ঠ ৰাজনৈতিক সকলৰ অন্যতম স্বৰ্গীয় জগৎহৰলাল নেহেৰুৱে তেখেতৰ আত্মজীৱনীত কৈছে যে কাৰাগাৰত বন্দী থকাৰ সময়ত যোগ আসন অভ্যাস কৰি তেখেতে দেহ মনত বিশেষ উপকৃত হৈছিল।

শ্রীমোৰাৰজী দেশ ই দেশে নিয়মিত যোগ আসন কৰি দীৰ্ঘ আয়ু লাভ কৰি গাছে । তেখেতে ৮৬ বছৰ বয়সত প্ৰধান মন্ত্ৰী হিচাবে নিৰ্বাচিত হৈ কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰি দেশৰ সেৱা কৰিছিল ।

২। যোগ আসন অভ্যাস কাৰীৰ জীৱন লগীয়া কথা ।

আমি গোটেই দিন শাৰীৰিক আৰু মানসিক পৰিশ্ৰম কৰাৰ ফলত দিনৰ শেষত ভাগৰি পৰো । তেতিয়া আমাৰ শৰীৰ অসুস্থ অনুভৱ কৰো । ইয়াৰ এক মাত্ৰ কাৰণ তেতিয়া আমাৰ শৰীৰৰ স্নায়ু বিলাক তুৰ্বল হৈ পৰে । আমাৰ শৰীৰৰ স্নায়ু বিলাকৰ মূল কেন্দ্ৰ স্থান হ'ল মস্তিষ্ক আৰু স্নায়ু বিলাক মূল কেন্দ্ৰত অৱস্থিত বুলি, মনুহৰ জীৱন আৰু যৌৱন শক্তি কেন্দ্ৰত সৰলতা নমনীয়তাৰ উপৰত নিৰ্ভৰ কৰে । সেই কাৰণে আমাৰ মস্তিষ্ক আৰু কেন্দ্ৰ দুও সুস্থ, সৰল আৰু কৰ্মী ৰখাৰ এক মাত্ৰ উপায় হ'ল যোগ আসন অভ্যাস কৰা । আজি-কালৈকৈ পৃথিৱীত অন্য কোনো পদ্ধতি আৱিষ্কাৰ হোৱা নাই য'ৰ দ্বাৰা শৰীৰৰ এই দুই অংশক সৰল কৰি ৰখা যায় । তদুপৰি এই আসন অভ্যাসে মানুহৰ শৰীৰৰ আভ্যন্তৰণ ক্ষুদ্ৰ ক্ষুদ্ৰ অংশ আৰু বৃহত অংশ সৰল ৰাখে হৃদয় শক্তি বৃদ্ধি কৰে আৰু শৰীৰৰ বাত যোগ হুৱ কৰে ।

৩। যোগ আসন কৰাৰ সময় আৰু নিয়ম ।

যোগ আসন কৰাৰ নিৰ্দ্ধাৰিত কোনো সময় নাই প্ৰত্যেক মানুহে নিজৰ সুবিধা অনুযায়ী এই আসন অভ্যাস কৰিব পাৰে । অৱশ্যে বাত পুৰা টোপনিৰ পৰা উঠি মুখ হাত পুই শৌচ কৰাৰ পাচত এই আসন অভ্যাস কৰিলে স্বাস্থ্যৰ ক্ৰম উন্নতি হয় ।

যোগ আসন ৫ বছৰ বয়সৰ পৰা ৮০-৯০

বছৰ বয়সলৈকে মানুহে কৰিব পাৰে । ল'ৰা ছোৱালী আৰু প্ৰাপ্ত বয়স্ক স্ত্ৰী-পুৰুষ সকলোৱে বয়স অনুযায়ী নিজৰ সুবিধা মতে বেলেগ বেলেগ আসন অভ্যাস কৰিব পাৰে । বৰ্তমান বজাৰত যোগ আসন সম্বন্ধে বিভিন্ন লেখকৰ ভাল ভাল সচিত্ৰ বিৱাৰণ পোৱা যায় ।

প্ৰত্যেক জন আসন অভ্যাস কাৰীয়ে নিজৰ সুবিধা অনুযায়ী ৩৭ আসন বাছি লৈ সদায় অভ্যাস কৰা উচিত । প্ৰত্যেকটো আসন ২০ চেকেণ্ডৰ পৰা ৩০ চেকেণ্ড পৰ্যন্ত ২৪ বাৰ অভ্যাস কৰা উচিত । প্ৰত্যেকটো আসন কৰাৰ পাচত ১৫।২০ চেকেণ্ড উপৰ ফালে মুখ কৰি পোন হৈ শুই শৰাসন কৰা উচিত তদুপৰি আসন অভ্যাস কৰাৰ সময়ত শ্বাস প্ৰশ্বাস স্বাভাৱিক ভাবে নিৰ আৰু হৰিব লাগে । এই যোগ আসন হৰৰ মাজত বা বিছনাৰ উপৰত এখন কম্বল বা বিছনাৰ চাদৰ পাৰি আৰু গেলী জুটিয়া আৰু হাত প্যাণ্ট পিন্ধি অভ্যাস কৰা ভাল । আসন কৰোঁতে লক্ষ্য ৰাখিব লাগিব যে আমাৰ শৰীৰৰ তেজ চলিচলি বাত বন্ধ নহয় । আসন অভ্যাস কৰা আঁহা ঘণ্টা পিচত আহাৰ পোৱা উচিত ।

৪। যোগ আসন কৰাৰ উপকাৰিতা ।

যোগ আসন খালি হাতে কৰা যৌগিক ব্যায়াম । এই আসন অভ্যাস কৰিবলৈ বা শিকিবলৈ কোনো যন্ত্ৰ পাৰিৰ দৰকাৰ নহয় । কোনো মূল্যবান আহাৰ খাবৰ দৰকাৰ নহয় । ইয়াৰ বাবে আমাৰ কোনো টকা পইচা খৰচ নহয় । অনায়াসে আমাৰ দেশৰ দনী হুখীয়া সকলো মানুহে নিজৰ শৰীৰ সুস্থ ৰাখিবৰ কাৰণে এই আসন অভ্যাস কৰিব পাৰে । তাৰ বাবে আমাৰ দৰকাৰ ইচ্ছা আৰু পৈৰ্হা । দৈনিক আমি বক্তত সময় অৰ্ধবত নষ্ট কৰো । সেই সময়ৰ পৰা যদি আমি ২০-৩০ মিনিট এই আসন কৰাত খৰচ কৰো তেতিয়াহলে আমি

আমাব স্বাস্থ্য ঠিক বাখিব পাৰো। আমাব মাজল নিৰোগী লোক সকলেও এই আসন অভ্যাস কৰি নিজকে বিভিন্ন বোগৰ আক্ৰমণৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা কৰিব পাৰে। আকৌ যি সকলে বিভিন্ন বোগত আক্ৰান্ত হৈ কষ্ট পাই আছে তেওঁলোকেও বিভিন্ন ধৰনৰ আসন কৰি বোগ নিৰাময় কৰিব পাৰে। যেনে — অঙ্গীৰ্ণ, উদবামণ, বজ্জুত, পিঠ আৰু হাঁপানী ইত্যাদি।

যিবিলাক বেমাৰ ডাক্তৰৰ চিকিৎসাৰ দ্বাৰা ভাল নহয় সেই বিলাক বেমাৰ যোগ আসন অভ্যাস কৰাৰ পৰা ভাল হৈ য়া অমান বহুতো আছে।

সাধাৰনতে কৰা ছোৱালী বিলাকে যেতিয়া কৈশোৰৰ পৰা যৌৱনত ভৰি দিয়ে তেতিয়া তেওঁলোকৰ দেহ মনত লাহে লাহে এটা পৰি-বৰ্ত্তন আহি পৰে আৰু মনত এটা ভীৰন চাপলা ভাব সৃষ্টি হয়। তেতিয়া লৰা ছোৱালীৰ

মনত কাম ভাব লাহে লাহে জাগি উঠে। এই কামনাৰ হাতৰ পৰা নিজকে ৰক্ষা কৰিবলৈ সংযম নীতি পালন কৰিব লাগিব। এই সংযম নীতি পালন কৰিবলৈ যোগ আসন অভ্যাস কৰা অতি আৱশ্যক। যোগ আসন বিভিন্ন প্ৰকা-ৰৰ আছে। যেনে — পদ্মাসন, শীৰ্ষাসন, মংস্যাসন, ভুজংগাসন, সৰ্বাংগাসন, ভদ্ৰাসন, গৌমুখাসন ইত্যাদি।

আজি যদি আমাৰ দেশৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলে অধিক সুস্থ, সবল, কৰ্মী আৰু দীৰ্ঘজীৱি হবলৈ কামনা কৰে তেতিয়া হলে তেওঁলোকে দৈনিক কেইটামান (খালি হাতৰ ব্যায়ামৰ লগত) নিজৰ প্ৰয়োজন অনুসৰি প্ৰত্যেক কিছু বেলেগ বেলেগ যোগ আসন অভ্যাস কৰা একান্ত দৰকাৰ তত্পৰি আমাৰ দেশৰ চৰকাৰ আৰু শিক্ষক সকলে বিভিন্ন শিক্ষা অনুষ্ঠানত বা ক্লাবত এই বিষয়ে শিক্ষা প্ৰচলন কৰা আৱশ্যক।

Some Japanese Proverbs

"Duty is weightier than a mountain, while death is lighter than a feather"

"You get treated the way you teach people to treat you. Teach people with behaviour, not words."

"Standards of living are relative. They should be measured in terms of comfort and happiness"

সপ্ত*

প্ৰথম দৃষ্টি

মূল — G. Kravtsov.

— অনুবাদক —

শ্ৰীবঞ্জিং কুমাৰ শৰ্মা
প্ৰাকস্মৃতক ২য় বাৰ্ষিক ।

এই ঘটনাটো এটা সুন্দৰ সুযোগ্যত ঘটিছিল। যেতিয়া মই চকু তুলি তাইৰ উপৰত দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰিছিলো, তাই মিছিকীয়াই হাঁহিছিল।

“প্ৰথম দৃষ্টি হওঁতে সেইয়া ভাল পোৱাৰ প্ৰকাশ”

অসম মেইল খন তুলি তুলি গৈ আছিল, এটক মিছিকীয়া হাঁহিৰে তাই বহিছিল মোৰ বিপৰীতে কোনেও মোৰ পিনে চাই সেই দৰে ইহা এতিয়া লৈকে দেখা নাই। সেই কাৰণে, এই হাঁহিটোৱে ভাল পোৱাৰ বাতৰি আৰম্ভ কৰি বুজাব বাকি। এতিয়া মোৰ কুমাৰ জীৱনটোক বিদায় সম্বায়ন জনোৱাৰ মুহূৰ্ত্ত আহি পৰিছে।

(৩৩ বাৰ মাই বেছেলৰ ৩৩)

আমাৰ বিয়লৈ আমি কাক কাক নিমন্ত্ৰণ কৰিম বাকি? নগৰৰ আৰা অংশৰ সমান পৰিপূৰ্ণ মোৰ সম্বন্ধীয়া মানুহেই, তাইবো মোটকৈ বেচি হোৱাবে সম্ভাৱনা সেই সম্বন্ধীয়া বোৰ বাদ দিওঁ। আমি বন্ধু হিলাককহে নিমন্ত্ৰণ কৰিম। ঠিক এয়ে শেষ সিদ্ধান্ত। যদি তুমি অৱশ্যে ঘটনাটো বিশ্লেষণ কৰি চোৱা ত্ৰেণিয়া বুজিবা যে আমি সঠিককৈয়ে, এতিয়ালৈকে অপবিচিত হৈ আছো। কিন্তু আলোচনা বিষয় আছিল এই টোৱেই। কিন্তু প্ৰধান কথাটো হৈছে আমি পৰস্পৰে ইজনে সিজনৰ প্ৰেমত গৰিছিলো। কাৰণ, সেই প্ৰথম দৃষ্টিৰ মিছিকীয়া হাঁহি টোৱেই সকলো কাহিনী কৈ দিছে। কেনে ধৰনে আগ বঢ়া উচিত হব। তোমাৰ লগত মই পাৰিচয় হব পাবোনে? ওঁহো এইটো একদম পুৰনা আৰু সাধাৰন কৌশল। এইটো তুল পূজতি জহ! মই এটা উপায় পাইছো। তাইৰ হাঁহি টোৱেই শুদ্ধ পথ দেখুৱাই দিছে। মই তাটক শুধি “মই কম তুমি মোৰ পিনে চাই কিয় হাঁহিছিলো?” বিনয় ভাবে তাই চকু জুৰি নমাই তলমূৰ কৰিব। আৰু মই সেই চকু জুৰিব মিথৰ ভাষা বোৰ পঢ়ি যাম। কাৰন ত্ৰেণিয়াই সকলো বোৰ পৰিপূৰ্ত্ত হৈ পৰিব।

মই ভৱিষ্যত জীৱনৰ প্ৰথম পদ ক্ষেপৰ বাবে নিজকে সাজু কৰি লো। “মই কহিলো, তুমি মোৰ পিনে চাই কিয় হাঁহিছিলো?” তাই জুৰি লৈছিল আৰু হাঁহিছিল।

কাৰণ ... তোমাৰ নাকৰ আগটোক লাগি থকা চিঁয়াই সোপা।

নমস্কৃত
পৰি-
টাইক
বোৰ
মন্ত্ৰন
তমি
হিয়া
অপ-
বিষয়
গোত্ৰ
এমত
কীয়া
কমে
মই
বদম
কতি
চিহ্ন
ইক
বিষ
মই
বিধ
বাই

ছাঁয়া বৃত্ত

বাৰেন চন্দ্ৰ বৰুৱা
শ্ৰীমন্ত মহলা ২৪ বাৰ্ষিক

টং টং টং সাত বাজিল। কোনোবা
কাৰখানাৰ পৰা ভাঁহি অহা সন্দিয়া সাত
বজাৰ সংকেট। কেতিয়াযে মোৰ সৰু কোঠা-
টোম্ব একাৰবোৰ সোমালিহি। নিশক কোঠা-
টোত মই আৰু একাৰ — একাৰ আৰু মই
লগত আজি সাতদিনৰ আগতে অতি নিবিড়
ভাবে মিত্ৰিলালি পতা বিচনাখন—। গাৰুৰ
তলত থখনমান কিতাপ। চৌপাশে আবৰি
থকা আন্ধাৰৰ মাজত মই—এটি কগীয়া শ্ৰানী।
মনৰ মাজত এসোপা আঁত্ৰিগুৰি নোহোৱা
চিন্তা—। চিন্তা আৰু কিতাপ এই কগীয়া
শ্ৰানীৰ পৰম বন্ধু। নীৰৱ একাৰ কোঠাটোত
নীৰলে থাকি খুউক ভাল লাগিছে। শুনিছো
ওচৰৰ শিৱ-মন্দিৰৰ পৰা ভাঁহি অহা—চিৰ
পৰিচিত প্ৰাৰ্থনা গীত— “ওম জয় জগদিশম্
হবে ” শুনি ভাল লাগিছে। মোৰো
মন সৈছে সিহঁতৰ লগতে সুৰ মিলাই গাই
বাবলৈ। কিন্তু মই যেন বোবা হৈ গৈছো।

এতিয়া সাত বাজিছে—। তাত পিছত
আঠ, ন-দহ.....। সময়বোৰ পাৰ হব নিশাটো
শেষ হব লগে লগে আঁহাৰবোৰও—। মোৰ
জীৱন ঘৰাৰ কাটাবোৰো আগবাঢ়ি গৈ থাকিব
গতানু-গতিক ভাবেই। এদিন জীৱন ঘৰাৰ,
ছেকেণ্ড, মিনিট-ঘণ্টা কাটাবোৰ গৈ গৈ এক
নিদিষ্ট সীমাত বৈ যাব একেলগে একে স্থানতে;—
সেই দিনা মই জঠৰ হৈ বাম, বন্ধ হৈ যাব
জীৱন ঘৰী।

বেবৰ জলগাইদি দেখিছো— ওচৰৰ
মাধৱীহঁতৰ ঘৰত চাকিৰ শোহৰ। শুনিছো
মই পাঠ আঁওঁবাইছে। মাধৱী এজনী ন-

বছৰীয়া পঞ্চমমান শ্ৰেণীত পঢ়া সৰুছোৱালী—।
ওচৰৰে স্কুল এখনত পঢ়ে যিখন স্কুলত আজিৰ
পৰা তিনিবছৰৰ আগতে মইও শিক্ষকতা
কৰিছিলো। পণিত বিষয়ৰ শিক্ষক। কিন্তু
আজি মই শিক্ষক নহয় এজন কগীয়া—।
শিক্ষকৰ মৰ্যাদা মোক আৰু কোনেও নিদিয়—।
মাথো, পুতৌ কৰিব পোবেলিচিচ, ৰোগত
ভোগা কগীয়া হিচাপে। এটা সময়ত শিক্ষক
হিচাপে বহুতক নানা ধৰণৰ অঙ্ক শিকালো,
বুজালো। মই পঢ়োৱা ছাত্ৰ কোনোবা হাকিম
হ'ল, উকীল হ'ল, ডাঙৰ অফিচাৰ হ'ল আৰু
কোৱোৰা— ডাক্তৰ, কলেজৰ অধ্যাপক নাইবা
মন্ত্ৰী— এম এল, এ, হ'ল। কিন্তু মই। ‘মই’
হৈয়ে বোলো—। এদিন মোৰ কাষলৈ বহুজন
আহিছিল। বহুত লৰা ছোৱালী আহিছিল
নজনা অঙ্ক এলজেব্ৰাৰ ফৰমূলা শিকিবলৈ—।
মইও নিস্বার্থভাবে শিকাই গৈছিলো সিহঁতে
নজনা অঙ্ক এলজেব্ৰাৰ ফৰমূলা বিনাক কিন্তু
আজি মোৰ কাষলৈ কোনো নাই। কাৰণ।
কাৰণ মই কগীয়া। কাৰো অঙ্ক শিকাবৰ
শক্তি আজি মোৰ নাই। আজি মই এজন
মুত্থালৈ অপেক্ষা কৰি থকা জঠৰ বোঙ্গী।

সোৱা বাটেদি কোনোবাই টাৰ্চলাইট লৈ
সুহবিয়াই গৈছে। ছেঃ শুই শুই আমনি
লাগিছে। চাকিটো ক'ত আছে বাক ?
বিচনাৰ পৰা উঠি যাবলৈ অকামো মন ধোৱা
নাই। অহু দিনাতকৈ আজি বেছি দুৰ্বলতা
অস্থুভৰ কৰিছো। বোধকৰো— দেহৰ এটা
অংশ আজি একেৰাৰে জৰে হৈ গ'ল নেকি ?
চাকিটো জ্বলাব পৰা হ'লে বৰীন্দ্র নাথৰ কবিতা
পুথিখনকে পঢ়িলো হেঁতেন। অহুদিনা জীৱনে
সকলো ব্যৱস্থা কৰি থৈ যায়হি। খোৱাবোৱাৰ
ব্যৱস্থাও। সি নিজে অতিৰ মোৱাবিলো
ভায়েক জিতুক পঠাই দিয়ে। আজি কিন্তু
কোনো নাহিল। মাকৰ বেমাৰ বেছি হৈছে
নেকি ? আজি জুমাৰ মানৰ পৰা মাক ৰোগ
শয্যাত। অৱশ্যে কি বেমাৰ বিমোক এদিনো

১৩

নকয় স্মৃধিলে কয় “পুটী মানুহ বেমাৰ হবই।”
মইও বৰ বেছি স্মৃধি তাক আমনি নিদিও।
বি তুখীয়া ঘৰৰ লৰা। দুবাৰ মেটিক দিও
সৰকি যাব নোৱাৰিলে। মোক যদি আজিও
শিক্ষক হিচাপে শ্রদ্ধা কৰা লৰা আছে সেয়া
জীৱনৰ বাহিৰে আনকোনো হব নোৱাৰে।

চাকিটো খেপিয়াই চালে পাম নেকি?
নাই থাকে হাত তখন অকনো লৰচৰ কৰিবৰ
মন যোৱা নাই। কিন্তু এইদৰে একাৰৰ মাজত
পৰি থাকিলে আন্ধাৰবলগত মইও হেৰাই যাম।
জুইশলাইটো ক’ত। আহ অকনমান হাতখন
লৰচৰ কৰোঁতে ইমান বিষ। বহু কষ্ট কৰি
দাঁত-মুখ কামুৰি গাৰুৰ তলৰ পৰা জুই-
শলাটো উলিয়াই শুই শুয়ে চাকিটো জ্বলাই
দিলো। ভাগ্যে বিছনাখনৰ গাত্তে লাগি থকা
টেবুলখনতে চাকিটো আছিল। চাকিটো জ্বলি
উঠাৰ লগে লগে কোঠাটোৰ পৰা আন্ধাৰবোৰ
দৌৰি পলাল। কিতাপখন। নাই পঢ়িব
নোৱাৰি। মনটোও অশেষ অশেষ লাগিছে।
এই সময়ত মোৰ কাষলৈ কোনোবা অহা
হলে বাককৈয়ে কথা পাতিলোহেঁতেন, জীৱনৰ
কথা, সমাজৰ কথা, বিজ্ঞানৰ কথা, বিশ্বৰ
কথা...। কিন্তু কোন আছিল মোৰ ওচৰলৈ
এজন জঠৰ কণীয়াৰ কথা ভাবিবৰ কাৰো
সময় নাই। কিমান দিন যে এই উকলি
যোৱা ঘৰটোত শুই বহিয়ে দিনবোৰ পাৰ
কৰি দিছে। অকলশৰে নাজানো আৰু কিমান
দিন এইদৰে নিৰ্জনতাৰ মাজত দিনবোৰ পাৰ
কৰিব লাগিব। আজি মই মৃত্যুক আশ্বাস
কৰিছো। কিন্তু মৃত্যুৱে মোক আকোৱালি লোৱা
নাই। কি আশ্চৰিত যি মৃত্যুক নিবিচাৰে
তাক অনিচ্ছাস্বতঃ মৃত্যুৱে জোৰ কৰি হাতত
ধৰি লৈ যায়। মোৰ জন্মদাতা মা-দেউতা
খুৰা খুৰী প্ৰনতিয়ে কেতিয়াও মৃত্যু কামনা
কৰা নাছিল। জন্মদাতা মা-দেউতাই দাম্পত্য
জীৱনৰ প্ৰতীক প্ৰথম সন্তানটোৰ জন্মৰপিছতে
মৃত্যুক কামনা কৰিছিল জানো? হয়তো কামনা

কৰিছিল প্ৰথম সন্তানটোক মানুহ হিচাপে গঢ়ি
তুলি তেওঁৰ সুখ আনন্দৰ ভাগ লৈ জীৱনটোক
উপভোগ কৰিবলৈ। কিন্তু তেওঁলোকে পুত্ৰৰ সুখ
আনন্দৰ ভাগী হোৱাৰ দূৰ কথাত আনকি
বিয়াৰ পিছত প্ৰথম সন্তানটোৰ জন্মৰ পিছত
মনত যি অনুভূতি অনুভৱ কৰিব লাগিছিল
সেয়াও তেওঁলোকৰ জীৱনত নফলিয়ালে। মোৰ
জন্মৰ পিছতে হায়াজনক মৃত্যুৱে হাতত ধৰি
লৈ গ’ল ইহজগতৰ। পৰা অবুজ, শিশুটোক
অপৰিচিত ভবিষ্যতৰ কোলাত শুৱাই থৈ।
যাৰ ফলত আজি মই এই বহল পৃথিবীত
নিসঙ্গতাৰ মাজত নানা দুখ কষ্টৰ মাজত দিনবোৰ
অতিবাহিত কৰিছো। মোৰ জীৱন আজি এই
এই কৃষ্ণকৰ এগৰগীৰ আগ নিশাৰ দৰেই
অন্ধকাৰ যত অকনো পোহৰৰ বেঙনি মাই।
নিস্তেজ আজি মোৰ মন প্ৰায় নিশেষ হৈ গ’ল
মোৰ কল্পনাৰ পথ। আজি মই জীৱনৰ এনে এটা
বিন্দুত উপনীত হৈছোহি য’ৰ পৰা আগলৈ
যোৱাৰ পথো বন্ধ হৈ গৈছে পিছলৈ যোৱাৰো
মই যেন মাজ সমুদ্ৰৰ হাজৰ টোৰ মাজত পৰা
এখন জাহাজ।

এনে এটা পৰিবেশৰ মাজত মই লালিত
পালিত হৈছিলো যত সদায় অভাৱকে অনুভৱ
কৰি আতিছো। হেজাৰ অভাৱ দুখ বেদনাৰ
বিমিশ্ৰিত কোনো দিনে সুখৰ লগত সাক্ষাৎ
নহল। জীৱনৰ চৰণেৰে তেমা দেউতাক হেৰুৱালো,
হেৰুৱালো জীৱনৰ সৰ্বস্ব। মা দেউতা কি কাৰণত
মৰিল নাজানো। মাথো জামো মোৰ জন্মৰ
পিছতে মা দেউতাকাল। লালিত পালিত হৈ
ডাঙৰ দীঘল হলো সন্তানহীন খুৰা খুৰীৰ লগত
যাৰ স্নেহ ছায়াত থাকি কোনো দিনে মা-দেউতাৰ
অভাৱ অনুভৱ কৰিব নোৱাৰিলো। সেই দেৱতা
স্বৰূপ দয়াৰ সাগৰ খুৰাদেউ আৰু বৰুণামতী
খুৰীৰ বাহিৰেও যে মোৰ অন্য জন্মদাতা
পিতৃ মাতৃ আছিল সেই কথা ভাবিলে আচ-

বীত লাগে যি মোক নিজ সন্তান হিচাপে ডাঙৰ দীঘল কৰি নানা আৰ্থিক সমস্যাৰ কবলত পৰিও মোক শিক্ষা দীক্ষা দি মানুহ হিচাপে গঢ়ি তোলাৰ সকলো দায়িত্ব বহন কৰিছিল। সেয়ে মই ভাবো কোনোবাই সন্তান এটা জন্ম দিলেই সেই সন্তানটোৰ পিতৃৰ বা মাতৃৰ দাবী কৰিব নোৱাৰে যদিহে তেওঁলোকে সেই সন্তানটোক ভবিষ্যতৰ বাবে গঢ় তুলিব নোৱাৰে।

এদিন সকলো আছিল মা-দেউতা (যাক মই সদায় মা-দেউতা বুলিয়ে কৈ আহিছো) পত্নী। তেতিয়া মোৰ জীৱনটো আছিল বেলেগ। ঘৰখনত মা-দেউতা আৰু মই। আমি তিনি জনীয়া সৰু পৰিয়ালটোৱে সুখেৰে দিন বোৰ পাৰ কৰি দিছিলো। সময়ত মই এজন গ্ৰেজুৱেট হলো। তাৰ পিচত চাকৰি অনুসন্ধানত লাগি গলো। ভাবিছিলো বিজ্ঞানৰ স্নাতক হৈ ভাল চাকৰি এটা পাম। কিন্তু পালো এটা মাষ্ট্ৰৰ চাকৰি। এখন চৰকাৰী সাহায্যপ্ৰাপ্ত টাইলুতৰ অঙ্কৰ শিক্ষক। তিনিশ টকায়া দামহাৰে সকলো গভাৱ পুৰণ গৈছিল। চাকৰি কৰাৰ ছপছৰ পূৰ্ণ নোহওঁ তেই মা-য়ে বিয়াৰ প্ৰস্তাৱ তুলিলে। মৰ প্ৰথম প্ৰস্তাৱক অগ্রহা কৰাৰ মোৰ সাহস নাছিল। এটা শুভ দিনত তাৰ বিয়াখন হৈ গল। মোৰ কাষলৈ ন-কণ্যাসাজেৰে জীৱন সঙ্গিনী হৈ আহিল প্ৰগতি, এজনী সহজ সবল গাৱলীয়া ছোৱালী। দিনবোৰ বাগৰিব ধৰিলে গতানুগতিক ভাবেই। প্ৰগতিৰ স্কুলত মৰ মাজত মই নিজকে হেৰুৱাই পেলাইছিলো যেন জীৱনৰ সমস্ত সুখ আনন্দ প্ৰগতিৰ মৰমৰ মাজত লুকাই আছে। প্ৰগতিৰ আগমনে ঘৰখন আনন্দ মুগৰ কঢ়ি তুলিছিল। মা-দেউতাই সুখৰ হাঁহি মৰিছিল। কিন্তু নিয়তিৰ কি কুটিল পৰিহাস। ভগৱানে যেন আমাৰ ইমান বোৰ সুখ আনন্দ সৰা কৰিব নোৱাৰিলে। মোৰ জীৱনলৈ চৰম ছৰ্দশা নামি আহিল। এদিন মা-দেউতা, প্ৰগতি আমি অটোয়ে কামাখ্যালৈ যাত্ৰা কৰিছিলো। কিন্তু কামাখ্যা নাপালোঁগৈ। দুৰ্ভাগ্য বশত আমি উঠি

যোৱা মটৰখন বাষ্টাৰ পৰা দহফুটমান তলত বাগৰিল। মা-দেউতা প্ৰগতি আৰু ড্ৰাইভাৰ জনক সেই অজুহাতে মৃত্যুৱে তানি লৈ গ'ল। বাছ গলো মই সংসাৰত নানা দুখ কষ্ট ভোগ কৰিবৰ বাবেই। আহ! সেই দিনটোৰ কথা মনত পৰিলে মোৰ বুকু ভাগি যায়, প্ৰাণ বায়ু ওলাই আতিব খোজে। কিয় যে নমৰিলো সেই দিনা মই। কোনোৱে মোক তৰ্পিতলৈ লৈ গৈছিল। মই বাচি গলো দেহৰ বহু অংশত বেয়া ধৰনে আঘাত পোৱা স্বত্বেও। অকলসৰে ভাগি চূৰমাৰ হৈ যোৱা মনটো গৈ শুন্না ঘৰখনলৈ ওলটি আহোঁতে মোৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সহকৰ্মী শিক্ষক সকলে মোৰ কাষলৈ আহি সমবেদনা জনাই কিমান যে শাস্তনা দিছিল। তেতিয়া মোৰ শাস্তনাৰ ভাৰ সীমা হেৰাই গৈছিল। মই হাঁহিবও পাহৰি গৈছিলো, কান্ধোনো বন্ধ হৈ গৈছিল। তেতিয়াৰ পৰা মই হৈ পৰিলো সম্পূৰ্ণ নিসঙ্গ হেৰুৱালো জীৱনৰ সৰ্বস্ব। জীৱনটো হৈপৰিল সাগৰৰ বীৰত পৰি থকা শামুকৰ খোলাৰ দৰে মূল-হীণ। জীৱনৰ বীত সুখ আনন্দ ভবিষ্যতৰ বট্টীন বন্ধনা সকলো চূৰ মাৰ হৈ গ'ল। মা-দেউতা প্ৰগতিৰ অবিহনে জানো ভবিষ্যতৰ কিবা বট্টীন কল্পনাৰ কাৰেং সাজিব পাৰি? আহ! দেহৰ কোনো খিনিত বিষাইছে জানো?

দিনবোৰ পাৰ হয় পাৰি লগা কাঁড়ৰ দৰেই। মোৰ নিজা অহতা অনুসাৰে লৰা-ছোৱালী বাৰক গনিত বিদ্যা শিকাই গৈছিলো। সিহঁতৰ মাজত মিলি ষাওঁ, অলপ সময়ৰ বাবে হলেও সকলো দুখ বেজাৰ পাহৰি যাওঁ। কিন্তু সিহঁতৰ মাজৰ পৰা আতৰি অহাৰ লগে লগে পুৰণি স্মৃতি বোৰ পুনৰ আমনি কৰে। পুৰণি কথাবোৰ ভাবি ভাবি মূৰ ঘুৰাই যায়। সময়ত মূৰ ঘূৰনি বেমাৰ টোৱে বেয়া ৰূপ ললে। এদিন এগময়ৰ মোৰ ছাত্ৰ ডঃ মদন ভৰাগীক সকলো কথা কলো। সি মোক চাই মেলি কলে — High blood pressure. সাৱধান সকলোতে

খোজে খোজে বিপদ। মোৰ মনে নাচি উঠিল
 মানন্যত। যা হওক মোৰ দেহত মৃত্যুৰ লক্ষণ।
 এইবাৰ মোকো জীয়াই মাৰাৰে। মুক্ত পাবলৈ
 হয়তো বেছি দিন নাই। এদিন বাহিৰুৱা গা খুই
 থাকোতে অজ্ঞান হৈ পৰি গলো। নমৰিলো।
 কিমান সময় পৰি গ'লো কব নোৱাৰো। কোনো
 মেডিকেলত নিৰ্ভৰ্ত্ত কৰিলে তাকো নাজানো।
 মৃত্যুৰ বাচি গ'লো। এইবাৰ দেহৰ এটা অংশ
 অৱশ্যে হৈ গ'ল। ডাক্তৰে কলে "পেৰেলিচিচ।
 ভাল হবলৈ যথেষ্ট সময় লাগিব।" মোৰ মন
 এইবাৰ ভয়ত কোচ খাই গ'ল। ভগবানক ধাৰিলো,
 মৃত্যুক যেন মোৰ কাষৰ পৰা বতৰ দুলৈ আঁত-
 ৰাই নিয়ে। কিয়জানো তেতিয়া মই জীয়াই
 থকাৰ বাসনা কৰিছিলো। তিনিমাত্ৰ মেডিকেলত
 থাকি সম্পূৰ্ণ আৰোগ্য নহলেও মই শুচি আছিলো
 উৱালি যোৱা শূন্য ঘৰখনলৈ। ঘৰটো তেতিয়া
 ঘৰকৈ থকা নাছিল। ভিতৰখন কেচুমুতা শুকুৰে
 ভৰি আছিল। জীৱনে আঁহি সকলো ঠিক ঠাক
 কৰি গৈছিল।

মোক মেডিকেলৰ পৰা অহা বুলি জানি
 দুই এজন ছাত্ৰ তথা সহকৰ্মী শিক্ষক আহি
 খবৰ লৈ গৈছিল। তিনি মাত্ৰ দিনা অন্তিম
 কামত যোগ দিব নোৱাৰাৰ বাবে চাকৰিটো
 তেওঁৰ কৰ্মটো কোনেও কবলৈ পাতৰা নাছিল।
 মোৰ মইত মেডিকেল কমিটিৰ সভাপতিত্ব ভাষণ
 দিবৰ জীয়েক বীণা দত্তক এপইন্টমেন্ট দিলে।
 বহুদিনৰ পৰা সিচাৰি থকা স্বৰোগ সংকটে
 পালে। এৰা মই জীয়াই থাকিলেও তেতিয়া
 আৰু মোৰ শিক্ষকতা কৰাৰ শালু নাছিল।
 লাগে লাগে জীৱনৰ বাহিৰে মোৰ কাষলৈ
 কোনো মতা হ'ল। নিঃসঙ্গ মৃত্যুবোধে ভাল লগা
 হৈ আছিল। মেডিকেললৈ পুনৰ ঘোৰাৰ কথা
 ভাবিছিলো, নগলো। গলেও লাভ একো নহ'ব।
 টকা এমোপা প্ৰফেচাৰ বা ডাক্তৰৰ হাতত বুলি
 দিব নোৱাৰিলে মেডিকেলত পুৰা গধূলি ভাত
 কেইটাৰ বাহিৰে একো পাব নোৱাৰি।

মই জানো মৃত্যু মোৰ কাষ চাপি আহিছে।
 মৃত্যুক বুলি পত্ৰত কাহানিলাই চৰ্চা কৰি দিলো।

হয়নো মাদ শেষ হবলৈ বেছি দিন নাই। বেগত
 জমা পোৱা সামান্য অল্প টকাও শেষ হৈ
 আহিছে। বেছিদিন জীয়াই থাকিলেও লগেগে
 ভোকে দিনবোৰ পাৰ কৰিব লাগিব। নিজৰ
 টকা পয়চা নহলে কোনে মোলৈ সতায়ৰ হাত
 আগবঢ়াব আজিলৈ মোক কোনেও গুৰু হৈ
 নিদিছে। মই এতিয়া বিজ্ঞানৰ গৱেষকধাৰী স্কুলৰ
 শিক্ষক মন্থ। এজন কৰ্মীয়া সংস্কাৰ আৰ-
 জনা। মোৰ কথা ভাবিবৰ কোনো সময় নাই।
 যোৱা পৰিছে ছেডমাষ্টৰ বিজ্ঞানিক জীয়েক
 আহি সন্দিকৈ বিয়া হৈ গ'ল। বিয়াই নিম-
 যুগ নকৰিলে। বোকৰো কৰ্মীয়া মাথুৰ বুলি।
 অহা কালিৰ পৰা স্কুলৰ কপালী জব্বী আৰম্ভ
 হ'ব তিনি দিনীয়া কাগামুচীৰে। মোৰ মন্থৰ
 প্ৰাণৰ জ্বলনৰ কপালী জব্বীলৈ মোক ভাল
 হৈছে নিমন্ত্ৰণী পত্ৰখন নিদিছে। কি আৰু
 মোৰ ঘৰৰ অচলৰে কেইজনমান ছাত্ৰই আহি
 মাথুৰীৰ দেউতাক হৰমোহন কাকতীক চিঠিখন
 দি গ'ল; কিন্তু মোৰ ঘৰৰ কালে সিহঁতে ভাল
 হৈছে খুৰি নেচলে। এৰা হৰমোহন মোৰদেৰ
 কৰ্মীয়া মন্থৰ স্কুলৰ সভাপতি হৈ থাকোতে স্কুলৰ
 বহুত টকা খালে; কেই জনী মাথুৰ, বন
 সম্পত্তি আছে। মোকনো বাক আজি কিছৰ
 ভিত্তিত নিমন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰাৰো স্কুলৰ কপালী
 ন পুৰণি ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ লগে শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰীক
 কপালী জব্বীলৈ মতা হৈছে বাদ পৰি গ'লো
 মই।

আঁহি কি হয়না। বহুগামৰ গাৰ পৰা গাম
 ওলালেও চাপা লাগিছে। সময় কিমান হ'ল
 জানো। নিশা এগাৰী নাম বাজিল জাগো যবী
 টো! ঘৰীটো কত থাকিল, জানো? মন্থ
 পৰিছে, আঁহি তিনিদিন চাবি দিয়া নাই। অচল
 হৈ পৰি আছে দেখুওৱে। দটা নিমিট চেকেণ্ড
 সকলোবোৰ বাতা জৰৰ হৈ শুই আছে একে
 মইতে। টোপনি কিছৰ কথা নাই, জানো?
 নিশাটো এতিয়া বহুত হ'ল। মন্থৰীহঁতৰ ঘৰত
 ঢাকিব পোহৰ দেখা নাই। মোৰ কাষত জ্বলি
 থকা চাকৰিটোৰো আয়ুস শেষ হৈ আহিছে।

জাৰাৰণ জম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন ।

জয় জয়ন্তে ডিব্ৰুগড় কানৈ বাণিজ্য মহা-বিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ ছাত্ৰীকে আন্তৰিক আভি-নন্দন জ্ঞাপন কৰিলো । যোৱা ১৯৭৭-৭৮ চনৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ বাবে এই অভাজনক আপোনালোকৰ বহুমূলীয়া ভোটৰ দ্বাৰা জয়যুক্ত কৰাইছিল । অসমৰ সৰ্ব প্ৰথম মহান বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰকৃ-দায়িত্ব ভাৰ তথা আপোনালোকক সেৱা কৰিবৰ বাবে সূযোগ দিছাহ মই আপোনালোকৰ ওচৰত কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো ।

কাৰ্য্য কালৰ বিৱৰণী ।

ইং ১৮ ১১ ৭৭ তাৰিখ শুক্ৰবাৰ দিনা দিনৰ ১১ বজাত কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক সকলৰ জিৰনী কোঠাত সহকাৰী অধ্যক্ষ, অধ্যাপক তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ পুৰণি নতুন বিষয় বৰীয়া সকলে মিলি এখন সভা পতা হয় । উক্ত সভাত প্ৰাক্তন সাধাৰণ সম্পাদক শ্ৰী দেৱজ কুমাৰ শৰ্ম্মকৰে সমূহ বিষয় বৰীয়া তৈ নতুন কৰ্ম্মকৰি ছাত্ৰ একতা সভাৰ সম্পাদক সকলক কাৰ্য্য ভাৰ অৰ্পন কৰে । অৰু নতুন বিষয়বৰীয়া সকলে আন্তৰিকতাৰে গ্ৰহণ কৰি নিজ নিজ কাৰ্য্য প্ৰত্যেকপে পৰিচালনা কৰিবলৈ প্ৰতিজ্ঞা বান্ধ কৰে সেই দিনা সভাহে আপোনালোকৰ সেৱাৰ কাৰণে সাধাৰণ সম্পাদকৰ বাৰ গ্ৰহণ কৰি আত্ম নিষ্ঠাৰে কাৰ্য্য পৰিচালনা কৰিবলৈ মোৰ মত বান্ধ কৰো ।

কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই ইং ১ ডিচেম্বৰ দিনা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় সমূহৰ সাধাৰণ সম্পাদক সকল আৰু আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলে মিলি এখন সভা পতা হয় । সভাৰ মুখ্য উদ্দেশ্য আছিল ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ সমূহ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ে মিলি ১০

টা দাবী বিশ্ববিদ্যালয়ক প্ৰেৰণ কৰিছিলো । উক্ত দাবী সন্দৰ্ভত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে মুখ্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি বিভিন্ন মাধ্যমে আন্দোলন কৰি প্ৰায় ভাগ দাবীয়ে পূৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হলো ।

বাণিজ্য সমূহই বিশ্ববিদ্যালয়ত আন্দোলন কৰি থকা স্বতেও ১৪ ডিচেম্বৰৰ পৰা ২০ তাৰিখলৈকে বিভিন্ন কাৰ্য্য সূচিয়ে মহা-বিদ্যালয় সমূহ উদ্বাপন কৰিবলৈ নোৱা হয় । যিহেতু আমাৰ বিশ্ববিদ্যালয় ক্ৰীড়া মিচেই ওচৰ চাপিছিল । ডিচেম্বৰ ১৪ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ মাননীয় শ্ৰীযুত নিৰ্ম্মল কুমাৰ বসু দেৱৰ দ্বাৰা মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক উদ্বাপনৰ পাঠ্যকা উত্তোলন কৰে । ক্ৰীড়া পাঠ্যকা উত্তোলন কৰে মুখ্য অতিথি মাননীয় বিমল ভৰালী দেৱে ।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সমূহ উদ্ব-যাপন কৰোতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়বৰীয়া সকলৰ পৰিস্থিতি সমূহাৰ বিষয়ে এই লিখনি কাপৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰিলো । নিজ নিজ বাৰ পৰিচালনা কৰিবলৈ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত টকাৰ প্ৰয়োজন । কিন্তু সময়মতে টকা নোপোৱাত বটা বিতৰনী সভাত বটা আনিবলৈ হাতাকাৰ হব লাগে সময়মতে অনুষ্ঠান আৰম্ভ কৰিবলৈ নোৱাৰা হয় । ইয়াৰ কাৰণ অধ্যক্ষ তথা হিচাব বন্ধক সময়মতে মহাবিদ্যালয়ত উপস্থিত নথাকে এই খিনিতে ছাত্ৰ ছাত্ৰী, বন্ধু বান্ধবী সকলক দু-আধাৰ কৈ প্ৰৱৰ্ত্তমান আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলৰ একতা লুপ্ত প্ৰায় । তাৰ পৰিপেক্ষিত মহাবিদ্যালয়ৰ কোনে অনুষ্ঠান কৰাৰ কৰে । আৰু সম্পাদক সকলক টকা পইচা খুজি হাবা শান্তি খাব লাগে । তাৰ পৰিপেক্ষিত সম্পাদক সকলৰ মনোবল তথা আশা আকাঙ্ক্ষা হেৰুৱাই পেলায় । যদি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলে সময় থাকোতেই এই মহাবিদ্যালয়ত পঢ়ি-বলৈ অহা কোনো ছাত্ৰ ছাত্ৰীয়ে নিজৰ প্ৰতিভাৰ

বিকাশ কৰিব সুযোগ নাপাব। অনুষ্ঠানবোৰ নামতে থাকিব। গতিকে এইবোৰ সময় থাকোতে সজাগ হৈ ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলে একতাব দোলেবে বান্ধি সাফল্য কৰিব লাগে।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয় বৰীয়া সকলে মিলি মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন অস্তাৰ অভিযোগ তথ্য সনধ্যা বিষয়ে ইং ১৬/১১/৭৮ তাৰিখে আলোচনা কৰিবলৈ এখন সভা পতা হয়। উক্ত সভাত আলোচনা ক্ৰমে ২০ টা দাবী গ্ৰহণ কৰা হয়। উক্ত দাবী বোৰৰ বিষয়ে ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ আগত বুজাই দিবলৈ ১৯/১১/৭৮ তাৰিখে ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ এখন সাধাৰণ সভা পতা হয়। সেই সভাতে সৰ্বসন্মতি ক্ৰমে দাবীবোৰ গ্ৰহণ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষৰ ওচৰত প্ৰেৰণ কৰি অনতি পলমে দাবীবোৰ সমাধান কৰি দিবলৈ অনুরোধ জনায়।

দাবীবোৰ সমাধান কৰি দিবৰ বাবে বহুত বাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষক অনুরোধ জনোৱা হয়। কিন্তু মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষই আমাৰ অনুরোধ কৰ্মপাত নকৰিলে। সেইহে ছাত্ৰছাত্ৰী সকলে বিভিন্ন মাধ্যমে আন্দোলনত জঁপিয়াই পৰিবলৈ বাধ্য হয়। কৰ্তৃপক্ষৰ ভুৱা প্ৰতিশ্ৰুতিত ছাত্ৰ সকল বিক্ষোভ হৈ পৰে। গতিকে ভাঃসকলে প্ৰহাই প্ৰহাই আন্দোলন কৰি শেষত ছাত্ৰ সকলে ১২ ঘণ্টা অনশন ধৰ্মাৰ্ঘট কৰিব লগা হয়।

ডিব্ৰুগড় কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাসত বঙালি আখৰে চিহ্নস্বৰ্ণীয় হৈ ৰব ১৯৭৭-৭৮ চনৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ অৱদান। যি এখন বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় অসমৰ ভিতৰত সৰ্বপ্ৰথমে স্থাপিত, তেনে এখন বৃহৎ মহাবিদ্যালয়ৰ এটা ছাত্ৰাবাস নাছিল। এই ক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষক কৰ্মক্ষেত্ৰত অৱহেলা আৰু চৰকাৰৰ গাফিলতি। এইবাৰ ছাত্ৰ সকলে তেজক পানী কৰি এই অভাৱনৰ নেতৃত্বত বলিষ্ঠ ভূমিকালৈ কৰ্তৃপক্ষক তথা চৰকাৰৰ ওচৰত দাবীবোৰ সমাধান কৰি দিবলৈ হেচম দিয়া হয়। তাৰ ফল

স্বৰূপে এই বছৰৰ ভিতৰত স্থায়ী ছাত্ৰাবাস, কেণ্টিন, চাইকেনাষ্ট্ৰেণ্ড, জাতীয় সমাজ সেৱা (N.S.S) অনুদান পুনৰমঞ্জৰ, সকলোকোঠাতে বিজুলী চাকি, বিচনি, পৃথি ভবানত সকলো ধৰণৰ আলোচনী আৰু প্ৰত্যাগৰত প্ৰহ বুদ্ধি, ছাত্ৰীৰ কাৰণে সুকাঁয়াকৈ প্ৰভাৱগাৰ, জৰা-হৰলাল নেহেৰু-মূৰ্ত্তি, অসমৰ শিক্ষামন্ত্ৰী মান-নীয়া শ্ৰীযুত লক্ষাধৰ চৌধাৰী দেৱৰ দ্বাৰা উদ্দো-বন, প্ৰথম বাৰ্ষিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কাৰণে বছেৰে-কায়ী পৰীক্ষাৰ নম্বৰৰ তালিকা, খোৱা পানীৰ বাবস্থা, ছাত্ৰ একতা সভাৰ বাবে কাৰ্যালয়, ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলৰ সুকাঁয়া জিৰণি কোঠা আৰু লগতে খেলৰ সামগ্ৰী, শ্ৰেণীসমূহ নিয়মীয়াকৈ হোৱা আদি কিছু কাম সমাধা কৰা হয়। কিন্তু আমাৰ কিছু দাবী আজি পৰ্যন্ত সমাধা কৰিব পৰা হোৱা নাই। সেই দাবী সমূহ হল প্ৰাক স্নাতক মহলাত সংক্ৰমণিকণ, মুদ্ৰা লিখন, পৰিসংখ্যা বিজ্ঞান আদি বিষয় সমূহ খুলিব লাগে। আজিলৈকে ডিব্ৰুগড় কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক স্নাতক মহলাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে বাণিজ্য পদ্ধতি, বিক্ৰম বিদ্যা, বাণিজ্যিক ভূগোল আৰু বিনিময় পত্ৰৰ বিষয় কেইটা একেলগে লব নোৱাৰাত বাণিজ্যৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ কাৰণে এক জটিল সমস্যা সন্মুখীনৰ মাজতেই আছে। বিহেতু বাণিজ্য-ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ কাৰণে এই বিষয় সমূহ আঁত গুৰুত্বপূৰ্ণ। এই বিষয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ দেৱেন বৰুৱাৰ অস্থি-যোগৰ আবেদন কৰা হৈছে। উক্ত বিষয় কেইটা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক একেলগে লবপৰাকৈ কৰি দিব লাগে। কিন্তু অধ্যক্ষ নহোৱায়ে এই বিষয়ত কৰ্ম পাত কৰা নাই আৰু আমি এই বিষয়ত আঁচল সমাধান শু পোৱা নাই। মহাবিদ্যালয়ৰ কাৰণে অসমীয়া মুদ্ৰা লিখন বহু এটা আনিবৰ কাৰণে কৰ্তৃপক্ষক জনোৱাত কৰ্তৃপক্ষই ১৯/১১/৭৮ তাৰিখত ভিত-বতেই আনি দিয়া বুলি প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিল। কিন্তু জুৰেৰ বিষয় এই যে এতিয়ালৈকে মুদ্ৰা লিখন যন্ত্ৰটো মহাবিদ্যালয়ত পোৱা নাই। তাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ দেৱেন গাফিলতি

শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ

সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন।

সৰ্ব প্ৰথমে মই আমাৰ কানৈ বানিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ ছাত্ৰী বৃন্দলৈ মোৰ চেমেল ভবা মৰম ও ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। ১৯৭৭-৭৮ চনৰ চলিত বছৰটোৰ বাবে শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাবে নিৰ্বাচিত কৰি আপোনালোকক সেৱা কৰিবলৈ সুবিধা কন দিয়াৰ বাবে এই শিক্ষানুষ্ঠানৰ সকলো ছাত্ৰ ছাত্ৰী ও শিক্ষক গুৰুৰ ওচৰত মই চিৰ জীৱন কৃতজ্ঞ হৈ ৰলো। ১৯৭৭-৭৮ চনৰ চলিত বছৰটোৰ সময় খিনিত এই ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলৰ মাজত কিমান খিনি অৰিহনা যোগাৰ পাবিছিলো সেইয়া আপোনালোকৰ বিবেচনাধীন।

শৰীৰ চৰ্চা মানুহৰ জীৱনৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়। কিয়নো সুস্থ স্বাস্থ্যৰ বাবেই শৰীৰ চৰ্চা হ'ল প্ৰধান অঙ্গ। কিন্তু অতি পৰিতাপৰ বিষয় এই যে, আজি অত দিনেও আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত এটা শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ কোঠা স্থাপিত নহল। তাৰোপৰি অতি দুৰৰ বিষয় এই যে শৰীৰ চৰ্চা কৰিবলৈ যি খিনি আহিলা পাতিব দৰকাৰ সেই খিনি ও সম্পূৰ্ণ ৰূপে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত নাই। মোৰ সম্পাদকীয় সময় ছোৱাত এই বিভাগৰ প্ৰয়োজনীয় আহিলাপাতি সমূহ বহু চেষ্টা কৰিও ইয়াৰ অভাব পূৰণ কৰিব নোৱাৰাত মই দুখীত। মই মোৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনত কানৈ বানিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষক পুনৰ অনুৰোধ জনাওঁ যে অতি শীঘ্ৰেই শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ বাবে এটা সুকীয়া শৰীৰ চৰ্চা কোঠা ও প্ৰয়োজনীয় আহিলা পাতি সমূহ ছাত্ৰ সকলৰ যোগান দিব বুলি আশা ৰাখিলো।

প্ৰতি বছৰেই আমাৰ বায়িক মহাবিদ্যালয় সম্ভ্ৰাত শৰীৰ চৰ্চা এক বিশেষ আকৰ্ষণীয় প্ৰতিযোগীতা। এই প্ৰতিযোগীতাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বহু ছাত্ৰই অংশ গ্ৰহন কৰে। প্ৰতিযোগীতাত অংশ গ্ৰহন কৰিও যি সকল ছাত্ৰই নিজৰ পাৰদৰ্শিতা দেখুওৱা নোৱাৰিলে তেখেত সকলে নিৰাশ নহ'ল যাতে ভবিষ্যতে নিজৰ পাৰদৰ্শিতা দেখুওৱাৰ পাৰে তাৰ বাবে মই তেখেত সকলক অনুৰোধ কৰিলো।

মোৰ সম্পাদকীয় সময়ছোৱাত সকলো প্ৰকাৰে দিহা পৰামৰ্শ দি সম্পাদকীয় কাৰ্য্যভাৰ চলাই যোৱাত সুযোগ ও সুবিধা আগ বঢ়োৱাৰ বাবে মই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক এম, ডব্লিও, আলি আৰু অধ্যাপক শ্ৰীযুত দেবব্ৰত বৰুৱা দেৱৰ ওচৰত চিৰ কৃতজ্ঞ হৈ ৰলো। তাৰোপৰি মোৰ কাষত সকলো প্ৰকাৰে সহায় সহানুভূতি আগবঢ়োৱাৰ বাবে মোৰ ছাত্ৰ বন্ধু :

শ্ৰীদীপক শইকীয়া, শ্ৰী কমল বৰুৱা,

শ্ৰী অজিত গোস্বামী, শ্ৰী অচ্যুত চুতীয়া

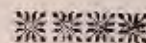
আদিলৈ মোৰ আন্তৰিক মৰম থাকিল।

সদৌ শেষত মই ডিব্ৰুগড় কানৈ বানিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ সুখ্যাতি আৰু উজ্জল কামনা কৰিলো।

ইতি।

শ্ৰী কবুল বৰুৱা।

শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদক।

২২ পৃষ্ঠাৰ পিচৰ পৰা

তেল অকণা নাই শিখাখিনি কঁপি কঁপি ক্ৰমে
নক হৈ আহিছে। অকণমান বতাহ পালেই
অনুগ্ৰহ হৈ যাব অন্ধকাৰৰ বুকুত। ঠাণ্ডা লাগিছে
নেকি? কাপোৰখন মূৰলৈকে টানি লব পৰা হলে:
আহ! ভীষণ বিষ। সি তখন হাতেৰে কেইঘণ্টা
মানৰ আগতে কঁপি কঁপি হলেও চাকিটো জ্বলাই-
ছিলো এতিয়া সেই তখন হাত বগ চেষ্টা কৰিও
লৰচৰ কৰিব পৰা নাহি। নাই, এহঁদৰে থাকিলে
নহব, ঠাণ্ডাত মোৰ মুখমণ্ডল বৰফ হৈ যাব।
এতিয়াৰ দেহৰ সমস্ত শক্তি প্ৰাণাণ কৰি দো-
লাক খনেৰে বুকুলৈকে থকা কাপোৰখন মূৰলৈকে

টানি ললো। মূৰটো দেহৰ পৰা চিপি পৰা যেন
লাগিছে। চাকিটো নুমাই থাকিল কিজানি।
সস্তৰ গোটেই কোঠাটো এন্ধাৰে ভৰি পৰিল।
(কাপোৰৰ ভিতৰৰ পৰাই অনুমান কৰিলো।)
ভিত্তিটো শুকাই গৈছে, কিহবাই সোপা মাৰি
ধৰা যেন লাগিছে বৰ কষ্ট পাইছো; পানী গ্ৰলপ
খাব পৰা হলে, আহ! কি যত্ননা! দাত মুখ
কামুৰি জোৰেৰে জকু তুটা মুদি দিলো। অহা
কাপোৰ পৰা ফুলৰ কুশালী জয়ন্তী আৰম্ভ হব।
এতিয়া পৃথিবীত বহুত আন্ধাৰ.....!!!!

২৩ পৃষ্ঠাৰ পিচৰ পৰা

বুক বেকৰ কাৰণে ২০,০০০.০০টকাত আঁচনি
গ্ৰহণ কৰি আজি পৰ্য্যন্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অনুদান
আয়োগক অনুদান বিছাৰি আবেদন কৰা নাহি।
ইয়াৰ কাৰণে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ দেৱৰ কৰ্ম
ধীনতাৰ পৰিচয় পোৱা গৈছে।

গতিকে মহোদয় ডাঙৰীয়াক ছাত্ৰৰ কল্যাণৰ
কাৰণে যিবোৰ আঁচনি গ্ৰহণ কৰা হয় বা ছাত্ৰৰ
সমস্যাবোৰৰ বিষয়ে দৃষ্টি ৰাখি সমস্যা সমা-
ধান কৰি কাঁচা কৰি ব্যৱস্থা জনাই পলমে
কৰিব লাগে। কেতিয়াবা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ
অধ্যক্ষদেৱে কোনো আইন শুল্কলাভ মাৰ্গেদি নগৈ
নিজৰ ইচ্ছাধীনত মহাবিদ্যালয়ত উপস্থিত
মথকাত ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলে কেতিয়াবা বিশেষ
দায়িত্বপূৰ্ণ কামতো লগ নাপায়। তাৰ কাৰণে
ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলে ত্ৰিভুজা ভোগ কৰিব লগীয়া
হয়।

ইং ২০১৩৭৮ তাৰিখে ডিব্ৰুগড় কানৈ
বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ত দ্বিতীয় বাৰ্ষিক প্ৰাক
স্বাতক মহলা আৰু স্বাতক মহলাৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰী
সকলক বিদায় সভামণ জনাবলৈ এখনি বিদায়
সভা পতা হয়। উক্ত সভাত বিশিষ্ট অতিথি
ভিচাৰে মাননীয় প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত নৰ্শী

প্ৰসাদ দত্ত দেৱে বিদায়ী ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলক
বহুমূলীয়া ভাষণৰে এই জ্ঞান পীঠত শিক্ষা
আৰম্ভ কৰি মহান উদ্দেশ্য সাফল্য মণ্ডিত কৰি-
বলৈ প্ৰেৰণা যোগায়।

যোৱা ইং ২০১৩১২৭৮ তাৰিখে আমাৰ
মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা এটা সজাতি দলে বিভিন্ন
সমস্যা সমাধানৰ বাবে অসমৰ ৰাজধানী দিচ-
পুৰৰ মন্থীসকলৰ লগত আৰু চৰকাৰী উচ্চ
বিষয়াৰ লগত আলোচনা কৰি সমস্যাবোৰ সমা-
ধান কৰিবলৈ যাওঁ। ইং ২০১৩৭৮ তাৰিখে
মাননীয় অধ্যক্ষ মুখ্যমন্ত্ৰী শ্ৰীযুত গোলাপ বৰদৰা
দেৱক সাক্ষাৎ কৰি আমাৰ দাবীৰ আবেদনপত্ৰ
এখন দাখিল কৰি সমস্যাবোৰ সমাধান কৰি
দিবলৈ তেখেতৰ লগত আলোচনা কৰা হয়।
আলোচনা ক্ৰমে তেখেতে আমাক এটা দাবী
১২৭৫ চনৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আইনখন
সংশোধন কৰি দিব বুলি প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়ে। আৰু
বাকী দাবী সমূহ সমাধানৰ ব্যৱস্থা লয় বুলি
কয়। সেই দিনাই অসমৰ শিক্ষামন্ত্ৰী মাননীয়
শ্ৰীযুত লক্ষাধৰ চৌধুৰী দেৱক সাক্ষাৎ কৰি এখন
স্বাৰক পত্ৰ দিয়া হয়। স্বাৰক পত্ৰৰ বিষয়ে
তেখেতৰ লগত আলোচনা কৰা হয়। আৰু

তেখেতে আমাৰ দাবী সমূহৰ বিষয়ে অতি আত্ম-
হেৰে বিবেচনা কৰি কাৰ্য্যকৰিব ব্যৱস্থা কৰিম
বুলি আশ্বাস দিয়ে।

ইং ২৩০৩/১৯৭৮ তাৰিখে অসম চৰকাৰৰ
অনুসূচিত জাতি, আৰু জন জাতি, আৰু অগ্ৰাণ
পিচৰ্ণৰ সম্প্ৰদায়ৰ অধীক্ষকৰ লগে ধৰি আমাৰ
মহাবিদ্যালয়ৰ কিছুমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ নবীন বৃত্তি
মঞ্জুৰী কৰণত খেলি মেলি লাগি থকা সমস্যা
বোৰ আলোচনা কৰা হয়। আলোচনা ক্ৰমে
কিছুমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক ছাত্ৰ বৃত্তি মঞ্জুৰ কৰি
দিয়ে। আৰু কিছুমান বাতিল কৰি দিয়া ছাত্ৰ
ছাত্ৰীৰ ফৰ্ম বিলাক আমাক দেখুৱায় আৰু
উক্ত ফৰ্মৰ বেমেজালিৰ কাৰণে ছাত্ৰ বৃত্তি
দিবলৈ অপাৰগ হয়। এই ক্ষেত্ৰত সজাতি দলে-
ও তেখেতৰ আইনকে বৈধ বুলি মানি লয়।
পিছ দিনা D. P. I. দেৱক লগ কৰি এখন
আবক পত্ৰ দিয়া হয়।

আবক পত্ৰত মুখ্য দাবীৰ ভিতৰত মহা-
বিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অনুপাতে অধ্যাপক
নিয়োগ কৰিবৰ বাবে আবেদন জনোৱা হৈছিল।
আৰু Marit Scholarship সম্বন্ধেও আছিল।
এই ক্ষেত্ৰত D. P. I. দেৱে যৎপৰোনাস্তি
দাবীবোধৰ বিষয়ে বিবেচনা কৰি সমাধান কৰিম
বুলি সজাতী দলৰ আগত আশ্বাস দিয়ে।

ডিব্ৰুগড় কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ত ইং
২৭০৪/৮ তাৰিখে "জীৱন বিজ্ঞান" (Life of
-Science) বিষয়ে এখন Seminar পতা হয়।
উক্ত Seminar ত বিশিষ্ট অতিথি হিচাবে
ডিব্ৰুগড় বিশ্ব বিদ্যালয়ৰ জীৱন বিজ্ঞান বিভা-
গৰ প্ৰধান গুৰুকী মাননীয় শ্ৰীযুত ভূমিত্ৰদেৱ
মহোদয়ক নিমন্ত্ৰিত কৰা হৈছিল। তেখেতে
Seminar বিষয়ে ব্যাখ্যা কৰি অধ্যাপক অধ্যা-
পিকা ৬ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক জীৱন বিজ্ঞানৰ ওপৰত
গুৰুত্বপূৰ্ণ তথা সহকাৰে বিভিন্ন বিশ্লেষণৰ দ্বাৰা
বত্বতা দিয়ে। উক্ত Seminar ৰ যোগেদি শ্ৰীযুত
ভূমিত্ৰদেৱৰ সাক্ষাৎ তথা গধুৰ ভাষণত ছাত্ৰ
ছাত্ৰী সকলে জীৱন বিজ্ঞানৰ বিষয়ে বৰ্ত্তো
জ্ঞান আহৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। এই Sc-

minor খন আমাৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ বু-
ঞ্জীত চিবস্বৰবীৰ হৈ থাকিব।

ঘোৱা ৯ ১১৭৮ তাৰিখে ডিব্ৰুগড় কানৈ
বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰেক্ষাগৃহত "নবাগত আদ-
বনি ১৯৭৮-৭৯" নবাগত সকললৈ এখন আদৰণি
সভা পতা হয়। উক্ত সভাত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ
দেৱে সভাপতিত্ব কৰে। সাধাৰণ সম্পাদকে নবা-
গত সকলক আদৰণি সম্বাষণ জনায়। কানৈ
মহাবিদ্যালয়ত বহুৰে বহুৰে নতুন নতুন নবাগত
আহি আছে আৰু আহি থাকিব। এই মহাবিদ্যা-
লয়ৰ পৰা জ্ঞান লাভ কৰি নিজৰ জীৱনৰ আশাক
সফল ৰূপ দিয়াবৰ বাবে প্ৰত্যেক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী,
বন্ধু-বান্ধবীলৈ মোৰ মৰম এই নবাগত আদৰ-
ণীতে জনাবলৈ সুযোগ পালোঁ। ৰঙালী সপোন
বাস্তবত পৰিণত কৰি সৰ্বভাৱতীয় শিক্ষা
জগতত এজন সুনিপুণ শিক্ষাবিদ হৈ এই মহা-
বিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ বৃদ্ধি কৰিবলৈ নবাগতৰ
ওচৰত প্ৰীতি আৰু শুভেচ্ছা জনাওঁ। নবাগত
ছাত্ৰ ছাত্ৰী আদৰণি সভাত বিশিষ্ট অতিথি
হিচাবে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভা-
গৰ মুৰব্বী মাননীয় ডঃ মহেন্দ্ৰ বৰাক নিমন্ত্ৰিত
কৰা হয়। নিমন্ত্ৰিত বিশিষ্ট অতিথি ডাঙৰীয়াই
নবাগত সকললৈ এই মহাবিদ্যালয়ত জ্ঞানৰ
ভৰাল খুলি জ্ঞান আহৰণ কৰি নিজৰ জীৱনৰ
আশাক বাস্তবলৈ পৰিণত কৰি লবৰ বাবে
তেওঁ সকলো নবাগতকে দিশা পৰামৰ্শ আগ-
বঢ়ায়।

সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্ব কালত জানি
বা নেজানি অধ্যাপক, অধ্যাপিকা তথা ছাত্ৰ
ছাত্ৰী, বন্ধু বান্ধবীৰ ওচৰত ভুল কৰিছিলো।
আজি এই প্ৰতিবেদনৰ যোগেদি তেখেত সকলৰ
ওচৰত সন্মুখয়ে অনুৰোধ জনাওঁ যে অজানিত
কাৰণ বশতঃ ভুল কৰা দোষ ক্ষমা কৰে যেন।
মহা মহা পুৰুষ সকলে কয়, "হাতীৰ পিছলৈ
পাৰ, সজ্জনৰো বুৰে নাওঁ", অথাৎ মানুহ
নাহেই ভুল। ভুলক ক্ষমা কৰি সংশোধন কৰা
টোৱে জ্ঞানী সকলৰ বাণী। মোৰ ভুল তথা দোষ
ত্রুটী বোৰ আউৰিয়াই দিলে নিশ্চয় সংশোধন

কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিম।

বিভিন্ন কাৰ্য্য ক্ষেত্ৰত দিহা পৰামৰ্শ দিয়া
তথা সহায় সহযোগ কৰা অধ্যাপক শ্ৰীযুত দেৱ-
ব্ৰত বৰুৱা, শ্ৰীযনশ্ৰাম অধিকাৰী, শ্ৰীদেৱবৰ্জেন
ধৰ, অধ্যক্ষ শ্ৰীপ্ৰমোদ চৈন, সহকাৰী অধ্যক্ষ
শ্ৰীবিষ্ণুপ্ৰসাদ চক্ৰবৰ্তী, অধ্যাপক শ্ৰীমনমোহন
দাস, তথা বন্ধুবৰ শ্ৰীমোহন শইকীয়া, পদ্মজ
চক্ৰবৰ্তী, নৰেন কৌৱৰ, ব্ৰজেন পাঠক, চুতীয়া,
সুভাব দত্ত, আনচাৰী আদি সকললৈ মোৰ
আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

সদৌ শেষত বন্ধুবৰ শ্ৰীবিনয় চৰকাৰে
বিভিন্ন অমুঠানত উপস্থিত থাকি যি সহায় সহ-
যোগ আগবঢ়ালে তেখেতলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃত-
জ্ঞতা জ্ঞাপন কৰি মোৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ
প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলো।

বিনীত

শ্ৰীপ্ৰদীপ কুমাৰ বৰুৱা।

সাধাৰণ সম্পাদক

১৯৭৭-৭৮ চন।

প্ৰতিবেদন —

জন কল্যাণ ও সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ ১৯৭৭-৭৮

ডিব্ৰুগড় কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ জন-কল্যাণৰ আৰু সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ নিচিন এক গুৰুত্বপূৰ্ণ পদত অধিস্থিত কৰি ছাত্ৰ সমাজলৈ অকণমান সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুযোগ দিয়াত নিজকে বহু মানিছো আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ ছাত্ৰী বন্ধু-বান্ধবীলৈ আস্থনিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো।

১৯৭৭-৭৮ এটা বছৰ। কাৰোবাৰ বাবে “এটা বছৰ” বহু দীঘলীয়া আৰু কাৰোবাৰ বাবে নিচেই চুটি। মোৰ ক্ষেত্ৰত কোনটো প্ৰযোজ্য নিজেই নাজানো। ভাবিছিলো এটা বছৰত বহুত কিবা কিবি কৰিম; অলপ হলেও কলেজ খনৰ সাংস্কৃতিক দিশটো উন্নত কৰি তুলিম কিন্তু বাস্তৱ ক্ষেত্ৰত একো কৰিব নোৱাৰিলো। দেখাত সহজ যেন লাগিলেও যি কোনো সম্পাদকৰ কম বোৰ কাৰ্য্যক্ষেত্ৰত সহজ নহয়। এই কথা যি জনে এবাৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব বহন কৰি আহিছে তেওঁৰে স্বীকাৰ কৰিব।

যি কি নহক কাৰ্য্যভাৰ লোৱাৰ পিছৰে পৰা বিমানদূৰ সত্ৰৰ সাধ্যামুসাৰে নিজৰ কৰ্তব্য কৰি যোৱাত অকণো অৱহেলা কৰা মনত নপৰে। দায়িত্ব লোৱাৰ পৰ্য্যেকৰ ভিতৰতে কলেজ সপ্তাহ উৎপাদন হয়। অজবাবৰ দৰে এইবোৰো মোৰ বিভাগত তৰ্ক, আৱৃতি, একক অভিনয়, আকস্মিক একক অভিনয়, আকস্মিক বক্তৃতা, এৰা-দিকা নাট তথা আৰ্ট (Arts) প্ৰতিযোগিতা পতা হয়। উক্ত বিষয় সমূহৰ প্ৰতি ছাত্ৰ সকলৰ (কলেজত ছাত্ৰী আছে যদিও কোনো প্ৰতিযোগিতাত যোগদান কৰা নাট) বেছ বাপ থকা পৰিলক্ষিত হয়। ইয়াৰ প্ৰমাণ প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰা ছাত্ৰৰ সংখ্যা। সুন্দৰ নাট পৰিচালনা আৰু অভিনয় কৰা ছাত্ৰ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত আছে। প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰা মুঠ ৬ খন নাটৰ ভিতৰত অৱশ্যে দুখন নাটৰ বাহিৰে বাকী বিলাক নাটক সিমান

উচ্চ মানৰ নাছিল। মাথো অস্বীত আৰু বৰ্তমানৰ সংমিশ্ৰন আৰ্টৰ (Art) ক্ষেত্ৰত আমাৰ মহাবিদ্যালয় কোনো গুণে পিচপৰা নহয়। ভাল Art কৰিব পৰা বহুতো ছাত্ৰ আছে। উক্ত বিষয়ত অংশ গ্ৰহণ কৰা আটাই কেইজন শিল্পীৰে ছবি সমূহ দৰ্শক সকলে প্ৰশংসা নকৰাকৈ থকা নাই। অৱশ্যে বিচাৰক মণ্ডলীয়ে সু-বিচাৰ কৰি দিব পাৰিলে বুলি মোৰ মনে নধৰে। কিয়নো বৰ্তমান যুগ পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে ইয়াৰ দৃষ্টি ভঙ্গীও বদলি হৈছে গতিকে ইয়াৰ সুস্থ বিচাৰৰ প্ৰয়োজন আহি পৰিছে।

এটা কথা নিলিখাকৈ থাকিব নোৱাৰিলো। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ কেইজনমান অধ্যাপকৰ (অধ্যাপিকা সকলেতো নাহেই বাহিৰে খেলা-বুলা, গীত-মাত্ৰ আদিৰ প্ৰতি বাপ নথকা পৰিলক্ষিত হয়। কলেজ সপ্তাহ সময়ত সম্পাদক সকলে অধ্যাপক সকলক কেইজন মানৰ বাহিৰে) ঘৰৰ পৰা মাতি আনিব লগা হোৱাতো বিমান পৰিতাপৰ কথা তাকৈ পৰিতাপৰ বিষয় হ’ল স্বয়ং অধ্যক্ষ জনে সেই সময়ত কলেজত নথকাহে। যাৰ ফলত সম্পাদক সকলে ঘটিয়ে ঘটিয়ে পানী খাব লগা হয়। নিৰ্জাৰিত সময়ত যি কোনো কাৰ্য্য আৰম্ভ নোহোৱাতো পায়বোৰ মহাবিদ্যালয়ৰ চিৰকলীয়া নিয়ম হৈ পৰিছে। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। গতিকে ইয়াৰ আশু-সমাধানৰ ব্যৱস্থা লোৱাতো প্ৰতিজন অধ্যাপক তথা ছাত্ৰেৰ নিতান্ত প্ৰয়োজন আছে বুলি ভাবো।

কাৰ্য্যভাৰ মূৰপাতি লোৱাৰে পৰা সকলো দিশতে দিহা-পৰামৰ্শ দি সহায় কৰা বাবে অধ্যাপক শ্ৰীযুত গোপাল শৰ্মা, শ্ৰীযুত দেৱব্ৰত বৰুৱা, অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত প্ৰেমচান্দ জৈন, উপাধ্যক্ষ শ্ৰীযুত বিক্ৰমসাদ চক্ৰৱৰ্তী দেৱলৈ মোৰ আস্থনিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। তাৰোপৰি বহু মূলীয়া সময় নষ্ট কৰি বহু সময়ত বিচাৰকৰ আসনত বহি

সহায় কৰি দিয়াৰ বাবে অধ্যাপক সৰ্বশ্ৰী হৰি-
নাৰায়ণ যাদৱ, সুনীল পাল, মনোমোহন দাস,
ঘনশ্যাম অধিকাৰী আৰু নাছিম আলি দেৱলৈ
অশেষ কৃতজ্ঞতা তথা ধন্যবাদ ব'ল। মোৰ প্ৰিয়
বন্ধু ৰোহিণী গগৈৰ প্ৰতিটো খোজতে কৰা সহা-
য়ৰ কথা জীৱনত পাহৰিব নোৱাৰো। মনোজ
হাতীৰকাৰৰ সহায় সহযোগৰ বাবে কৃতজ্ঞতা
জনোৱাৰ বাহিৰে উপায় নাই।

ক্ষমা বিচাৰিছো:— কৰো বুলি ভুল কোনেও
নকৰে। অজানিতে ভুল নকৰাকৈয়ো থকা নাই।
গতিকে তাৰ বাবে এই প্ৰতিবেদনৰ যোগে সক-

*** ** ** **

লোৱে ওচৰত ক্ষমা মাগিছো।

সৰ্বশেষত মহাবিদ্যালয়খন দীৰ্ঘায়ু তথা
শুভ কামনা কৰি প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰিছো।

স্বগৃহাদেৰে

ধীৰেন চন্দ্ৰ বৰুৱা

জনকল্যাণ ও সাংস্কৃতিক সম্পাদক

কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

ছাত্ৰ একতা সভা

১৯৭৭-৭৮ চন

১৯৭৭-৭৮ চনৰ ছাত্ৰৰ জিৱনী কোঠাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন।

কৃতজ্ঞতা জনাইছো:— মোৰ প্ৰতিবেদনৰ
আৰম্ভণিতে, ডিব্ৰুগড় কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যা-
লয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ ছাত্ৰী, বন্ধুবৰ্গলৈ মোৰ আন্ত-
ৰিক কৃতজ্ঞতা তথা ধন্যবাদ জনাইছো। কাৰণ,
তেখেত সকলৰ অনুগ্ৰহ আৰু মৰমৰ কাৰণেই
মই "ছাত্ৰ জিৱনী কোঠাৰ" সম্পাদক হিচাপে
নিৰ্বাচিত হৈ তেখেত সকলৰ সেৱা কৰিবলৈ
সুযোগ পাইছিলোঁ। ছাত্ৰ বন্ধুহঁত, আপোনা-
লোকৰ এই মৰমৰ বিনিময়ত দিবলৈ মোৰ
একোৱেই নাই। মাত্ৰ আপোনালোকৰ মৰম তথা
অনুগ্ৰহৰ কথা জীৱনত স্মৰণি থাকিম।

বিচাৰ কৰিব:— ছাত্ৰ- জিৱনী কোঠাৰ
সম্পাদক হিচাপে দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত
আপোনালোকক উক্ত ক্ষেত্ৰত কিমানখিনি সুযোগ
আৰু সুবিধা দিব পাবিলো বা নোৱাৰিলো
তাৰ বিচাৰ কৰিব। কৰাৰ ক্ষমতা মোৰ নাই।
আপোনালোকেই তাৰ বিচাৰ কৰিব। এই কথা
ঠিক যে মই মোৰ কামত কেতিয়াও অৱহেলা
কৰা নাছিছো। যি কি নহওক বিগত বছৰৰ
মোৰ কাৰ্য্য বিৱৰণী আপোনালোকে জানিবলৈ
চমুকৈ লিখিলো।

ছাত্ৰ জিৱনী কোঠাৰ আৱশ্যক:— জীৱ
মাত্ৰেই জিৱনীৰ দৰকাৰ। সকলো জীৱ-জন্তুৱেই
নিজক সক্ৰিয় কৰিবলৈ জিৱনী লয়। অবিৰাম
ভাৱে কোনেও কামত লাগি থাকিব নোৱাৰে।
জিৱনীৰ ভগ্নৰত বলতো কথাই নিৰ্ভৰ কৰে
আমিও জীৱ গতিকে আমাকো জিৱনীৰ দৰকাৰ।
কিন্তু অন্য জীৱ-জন্তুৰ দৰে কেৱল জিৱনী লৈ
দেহক সক্ৰিয় কৰাই আমাৰ লক্ষ্য নহয়। আমি
মানৱ জাতি হিচাবে সকলো সময়তে যাতে আমাৰ
মানসিক চিন্তাচৰ্চা উৎকৰ্ষ সাধন কৰিব পাবো তাৰ
চেষ্টা কৰা একান্ত প্ৰয়োজন। গতিকে আমাৰ
সামান্য আজৰি সময় কণত বাটে-পথে ঘূৰি ফুৰা-
ত কৈ ছাত্ৰ জিৱনী কোঠাত বহি অকণমান খেলা-
ধুলা কৰি হুই এখন খবৰ কাগজ পঢ়ি আমি
আমাৰ চিন্তা শক্তি অকণমান হলেও বৃদ্ধি কৰা
উচিত। সেয়েহে ছাত্ৰৰ জিৱনী কোঠাৰ আৱশ্যক।

ছাত্ৰ বন্ধুহঁত, এই টো এটা বৰ দুখৰ বিষয়
যে কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে ডাঙৰ আৰু
পুৰণি কলেজ এখনত এই বিভাগৰ আঁচল বস্তুটো-
ৰ পৰা আজি পৰ্য্যন্ত আমি বঞ্চিত হৈ আহিছো।
প্ৰায় ১৬ শ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী য়ে ভৰ-পূৰ এনে এখন

কলেজত "Common room" এটা নথকাটো আমাৰেই ত্ৰুভাৰ্গী। মই অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ ওচৰত এই বিষয়ে বহুবাৰ অনুৰোধ কৰিছিলো। তেখেতেও আশ্বাস দিছিল, অতি সোণকালে এটা Common room দিম বুলি। কিন্তু কাৰ্য্যক্ষেত্ৰত আজি পর্য্যন্ত সেই কাম হৈ নুঠিল। মই আজি আকৌ কলেজ কৃতপক্ষলৈ অনুৰোধ কৰিছো যাতে আমাক অতি সোণকালে এটা ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা দিয়ে তেতিয়া হলে ছাত্ৰ ছাত্ৰী বিলাকে তেওঁলোকৰ আজৰি সময় কণ সংৰামত খতাই অকণমান উন্নতি কৰি পাৰিব বুলি মোৰ ধাৰণা। অন্যহাতেদি কলেজৰ ব্যৱস্থা আৰু বাহিৰত আমাৰ কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে যি বিশৃংখলতা সৃষ্টি কৰে জিৰণী কোঠাটো থাকিলে তেনে কেতিয়াও হবলৈ নোপাব।

কাৰ্য্য ভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত :— ১৯৭৮ চনৰ চেপ্তেম্বৰ মাহত ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদক হিচাপে মই কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰো, আৰু কেইদিন মানৰ পিছতেই অন্য বছৰৰ দৰে এই বাৰো আমাৰ কলেজৰ বাৰ্ষিক অধিবেশন পতা হয়। ছাত্ৰ বন্ধু আৰু খেলুৱৈ বন্ধু সকল আৰু মাননীয় অধ্যাপক সকলৰ সহায় সহযোগ আদিৰ কাৰণেই কলেজ সপ্তাহটো কোনো বেমেজালি সৃষ্টি নোহোৱা কৈ পাৰ কৰি দিবলৈ মই সক্ষম হৈছিলো।

খেল পথাৰত আমাৰ কলেজ :— আমাৰ কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰৰ সংখ্যা যথেষ্ট বেছি থকাৰ সত্ত্বেও খেল পথাৰত খেলুৱৈ সংখ্যা বৰ হুখ লগা। ছাত্ৰ বন্ধু সকলৰ খেল ধেমালীৰ প্ৰতি অমনো যোগীতাই হস্তত ইয়াৰ অধিষ্ঠান কাৰণ। ছাত্ৰ বন্ধুবৰ্গলৈ মই এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে অনুৰোধ কৰো, তেখেত সকলে ভবিষ্যতে খেল ধেমালী বোৰত সক্ৰিয় সংশ গ্ৰহণকৰি আমাৰ কলেজৰ উচ্চ বিষয়ত উন্নতি কৰে। এই কথা সকলেও হব যে, আমাৰ ছাত্ৰ বন্ধু সকলে যদি খেলুৱৈ সুলভ মনোভাৱে আৰু competitive mind ৰে খেল বোৰত অংশ গ্ৰহণ কৰে তেনেহলে এই কলেজৰ পৰা বহুত ভাল খেলুৱৈ ওলাব।

শলাগৰ শৰাই আপৰুৱাইছো :— মোক সকলো সময়ত দিবা পৰামৰ্শ দি মোৰ কামত আগ-

বাঢ়ি যাবলৈ সকল যোগোৱা আমাৰ কলেজৰ মাননীয় অধ্যাপক মহোদয় শ্ৰীযুত চুবেন মহন্ত দেৱলৈ আৰু শ্ৰীযুত বনশ্যাম অধিকাৰীদেৱলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো। আৰু মোৰ খেল পৰিচালনাৰ সময়ত উপস্থিত থাকি মোক তথা খেলুৱৈ বন্ধু সকলক উৎসাহ উদ্দীপনা যোগোৱাৰ বাবে মাননীয় অধ্যাপক শ্ৰীযুত গোপাল শৰ্মা অধ্যাপক মনোমোহন দাস, অধ্যাপক শ্ৰীযুত ৰঘুনাথ বৰ-বৰা, অধ্যাপক দেৱব্ৰত বৰুৱা, অধ্যাপক চন্দ্ৰধৰ মিশ্ৰ আৰু অধ্যাপক শ্ৰীযুত ডি জে বি দেৱলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা থাকিল। মই আশা কৰো তেখেত সকলে মোক যি দৰে সহায় সহযোগ কৰি উপকৃত কৰিছিল মোৰ পিছৰ বন্ধুবোৰেও তেনে মৰম আপোনালোকৰ পৰা পাব বুলি মই আশা কৰো। অন্যহাতেদি নিজৰ কামক আওকান কৰি প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে সহায় কৰা মোৰ বন্ধু শ্ৰীজগত শৰ্মাক মই কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰিম। তেওঁক মোৰ আন্তৰিক মৰম জনাইছো। আৰু বহুতো সময়ত গমেশ গগৈ, বিপিন গগৈ, নৰেশ্বৰ চমুৱা, যুগল বুঢ়াগোঁহাই, বিহাং গোঁহাই আদি বহুতো বন্ধুৱে মোক সহায় কৰিছিল। তেওঁলোক সকলোলৈ মোৰ হিয়াভৰা মৰম নিবেদিলো।

কমা বিচাৰি :— সামাজিক কামত আগবাঢ়োতে অনেক সময়ত আমাৰ জ্ঞাতে বা অজ্ঞাতে বহুতো ভুল হয়। মইয়ো তেনেধৰণৰ ভুলৰ পৰা হাত সাৰিব পৰা নাই। মাননীয় অধ্যাপক অধ্যাপিকা, মহোদয় মহোদয়া আৰু মোৰ বন্ধু বৰ্গৰ ওচৰত যিবিলাক ভুল কৰিলো, সেই ভুল বিলাকৰ কাৰণে তেখেত সকলৰ ওচৰত মই অনুৰোধ কৰিছো যেন মোক কমা কৰে।

মদৌ শেষত কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ উচ্চল ভবিষ্যত কামনাৰে মোৰ প্ৰতিবেদনৰো অন্তঃ পেলালো।

ধন্যবাদেৰে

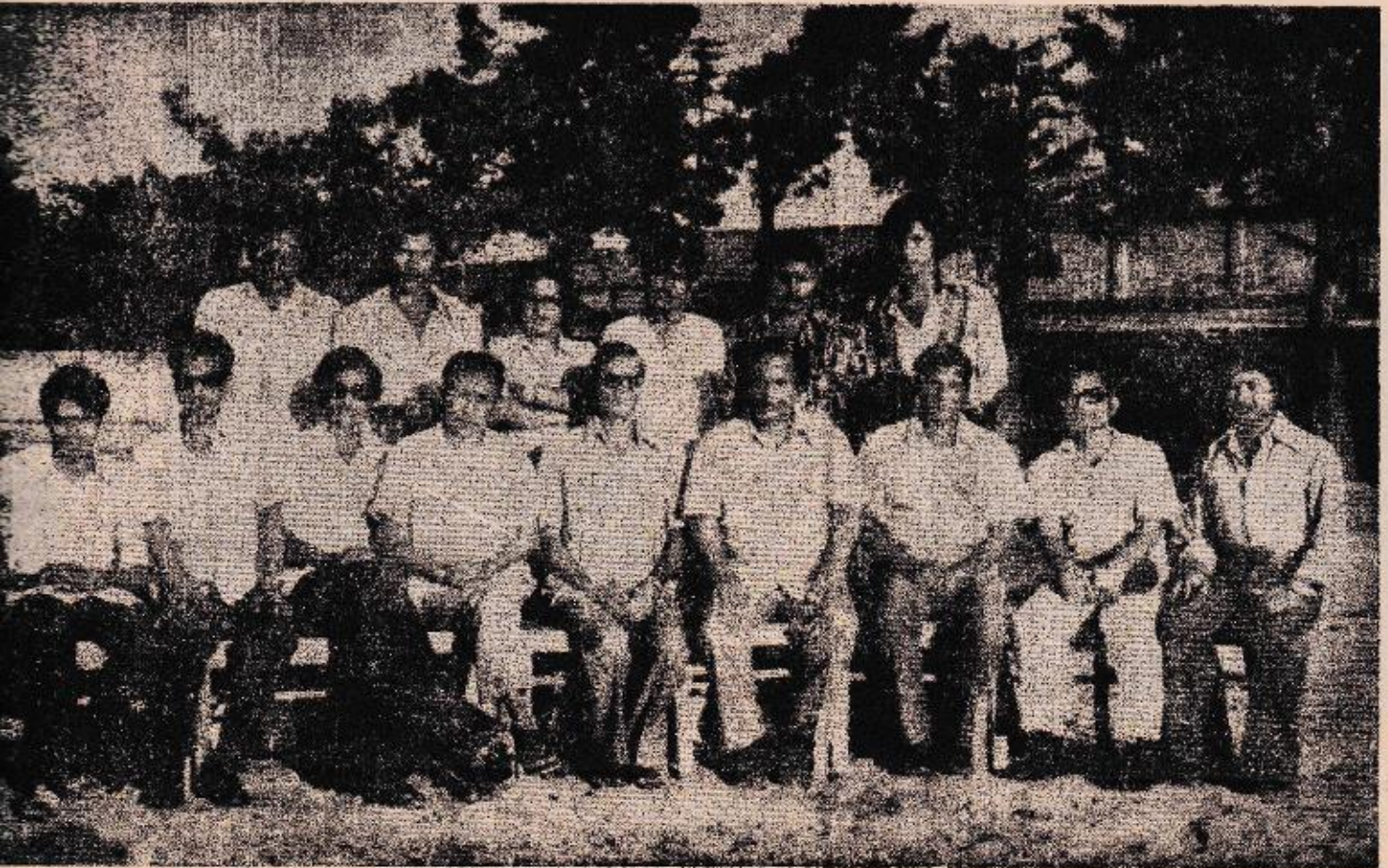
শ্ৰীভূপেন গগৈ
ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদক
কানৈবাণিজ্য মহাবিদ্যালয়
১৯ ৭৭-৭৮ চন

তথা
হা।

সক

জীৱ
হুই
ৰাম
ৰে।
কৰে
ৰ।
লৈ
মি
মোৰ
তাৰ
মাৰ
কৰা
লী-
মি
কৰা
ক।
বিষয়
আৰু
টো-
হা।
এখন

UNION EXECUTIVE 1677-78

Sitting (L. to R.) Sri Surjya Kanta Hazarika (Vice President), Prof. G. S. Sarmah, Prof. S. Pal, Prof. S. N. Mahanta, Prof. P. C. Jain (Principal & President), Prof. P. C. Medhi, Prof. G. S. Adhikari, Prof. D. R. Dhar, Sri Pradip Baruah (Union Secretary).

Standing (L. to R.) Sri Sheo Bhagawan Agarwall (Assitt. Secretary), Sri Bhupen Gogoi (Indoor Game Secretary), Sri Jugal Sarmah (Asstt. Editor), Sri Gautam Majumdar (Editor), Sri Rubul Baruah (Gymnasium Secretary) and Sri Ajit Gohain (Out door Game Secretary).

Not in Picture — Sri Dhiren Baruah (Cultural Secretary).

Inauguration of the Statue of Jawaharlal
Nehru.

By :- Sri Lakshyadhar Choudhury : Educa-
tion Minister, Assam.

Drama : Britta Bhenge Bhenge (Bengali)
Second Best Group (1977-78).

L. to R. S :- Dulal Mollick, Amal Deb and
Shekhor Ranjan Das.

St. :- Khagen Paul and Debabrata Dey.

Jyoti Prakash Bhattacharjee.
Best Actor (1977-78). 'Sphinx'.

Editorial Staff

- Prof. M. M. Das (Prof. in Charge).
Prof. G. S. Adhikari (").
Prof. D. R. Dhar (").
Sri Sujya Kanta Hazarika (Advisor).
Sri Gautom Majumdar (Editor).
Sri Jagat Sarmah (Asstt. Editor).
Sri Ajoy Jogani (").

P O E M S

THE PAL OF
SAME BIASSED.

Monuj Hatibaruah.
P. D. C. 2nd Year.

After the long march
Of the wearyless way
I reached at oasis
In the desert.
A tired wayfarer
Just like I
Had exhausted
Searching for water
In the oasis.

After long march
On the way
We are both in
Engagement in hard work
Thrashing some date
To eat, from the date plam tree

The date are sweet (perhapes)
Red face of a girl
And as sweet as honey bee
And some birds were singing
On the tree
Notify of a coming futurity.

The future and present
 Dry and moistens
 We can't eat the date
 I march back, and my friend
 Is he ? a lorn of unsuccess
 I got the news ' my friend
 In the dark of night
 Perhaps he wail
 Because in my mind
 Warfare with the dark
 And I go to loss
 As a mad
 My soul is wailing
 As a lover
 And it goes as
 I love You..... I love You.

N. B. :— This poem was written in
 memorium of Iran poet
KHASHO GALSRAKHEE
 died in 1974 on execution when he
 demanded democracy in Iran against
 Shah's rule.

W M S ???
H A R
A T E
T T

—AJANTA—

It really doesn't matter
To wear a smile of sunshine
Wear it everyday
Let it be the guiding light

To those along the way,
Smile in life means more
Than any gold that one might store.
For gold is cold and quickly gone

But our smile can still go on.
A smile is as bright as the arching rainbow.
That spans over blue warmed skies
And true as the love that's beaming

In the blue of a mothers eye.
The frowns are over, the smiles are on
And happy folk are here.
The love and joy and friendliness
are all that really matter.

ROLE OF STUDENTS IN POLITICS

Too much emphasis and theoretical bolster have been put forward on the old saying "छात्रानां अध्यायनात् तपः" from the evolution of society in to the feudal form and it is still in vogue in the capitalist societies also. And before going in to a detailed discussion of the students responsibility in the political sphere, I want to expose candidly that my verdict in the end will strongly support the involvement of students in politics.

Let us first see, what politics is. As many of the so called intellectuals and self styled academic authorities see, politics is not the business of a few rotund megalomaniacs. We have selected somebody to the parliament and they will, in all circumstances protect us, feed us and without caring for there interest devote themselves for protecting the interest of all people. But in practice, however noble a man seems to be deliberately indulges himself, knowingly or unknowingly willingly or unwillingly, in safegaurding the interest of a certain class of people. Because as man has foreseen years ago, to do good to all is an impractical job. Without snatching off somebody's share, how can one help increasing anothers share. To do justice to somebody one must do injustice relative to the affected individual or class to another. And

a thorough examination of the all the political parties of all the democratic countries of the world will reveal the fact that mere vociferation of some high sounding principles can in noway equalise peoples economic status. In fact in all the democratic countries capitalists, which means existance of another exploited class, in one or the another have compelled the Parliament or whatever it we called, to let them allow free growing of their empire of economic and some way cultural exploitation also. Can one show any democratic countries which has acheived in equality the socio-economic status of people, and to put in another way abolishing classes? So in any country, in any community, where the havenots are increasing day by day by the addition of former have and thereby constituing the majority of the population, the exploited masses including the students which are the sons of them are facing grave difficulties in maintaining even the minimum standard of leaving. Earn money first and then spend it in earning knowledge. Without having a safe economical and social support how one can employ oneself successfully in acquiring knowledge. So here we have seen that in a class divided society, every one irrespective to class is obliged to participate in the class-

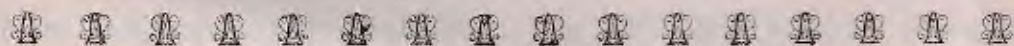
conflictions to participate in the struggle of putting oneself in a better position. But it does not in the least mean that in a classless society also students are unnecessary in the political sphere and in the show it later. One of the reasons put by the opposite lobby against students participation is that political activity hampers study. For them particular thirteen or fourteen years of one's life is termed studentship. And indeed when all of them say that life and world is vast school and everybody is student here, it seems to be a riddle when they confine the studentship age only to a negligible two or three decades. And if we are to follow their argument nobody would be allowed fit for politics. And here lies the main defect of bourgeois educational system. Here one diploma or a degree is the scale or standard of one's ability one's wisdom one's performance, no matter how much one earns outside the campus. Mug a few years and hold a magnificent post somewhere in the exploiting machinery for fifty years irony of capitalism it is called. Otherwise how the appointment of a student of Shakesperian literature in the post of a traffic police can be explained. Another point argued by the preachers of this thought is that if one can easily be allowed to help in the day to day works

and maintenance of his family, then why not help the change of society, which is a function of politics. If 3 hours play can't hamper or encroach into one's study hours then how can attending one meeting 2 hours per week or joining some rightful movements one day per month or the use of the gabbling hour in organisational work can lessen one's academic activity. So many hopeless idle holidays we waste and yet nobody cries for this massive loss of study hours; but a few hours of political activities is blamed by all. Indeed some genuine interest some do have in it. To see the case as a whole life is not composed of days of an accurately programmed activities, nothing is scheduled or excluded from one's participation but a good correlation all the activities can make somebody's life a life worth calling so. Of course some social circumstances demands occasional emphasis on a particular component and he who does not respond to it just remains hidden in the history. The glorious participation of the students in the freedom movement though guided by the Indian national bourgeoisie is more than enough to prove the importance of role of students in the revolutionary changes of society where breath is stiffened under the load of contradiction.

Now well consider another irrelevantance of burgeoise conception of education. They have turned up education in to a field where they expect everybody to in the nasty mud of individual competition. Thus they put the least importance in the collective standard of intellectual wealth of a community. But just a little insight in to the entire course of human history reveals the fact that nobody cares what one Aryabhata knew in his era of Indian history. But what we now want to know is the intellectual standard of the community of that era as a whole. All the great intellectual genii of the world have based there invention, discoveries and shattering thoughts on the previously attained knowledge, which

exists in the community consciousness. And nohow it comes to us that its progress rare drops down during an outburst of the social contradictions. The picture of the different self-made weapons and other practical machineries need by the revolutionary fronts of Russia, the post liberation progress of China shows us that, when people actively participate in the socio-economic and political fields their mass consciousness goes up and thus draws in all the people to the intellectual field, which uptill now is reserved for the so called elites of the society.

Khagen Barthakur
B. Com. Final year
(Hons)

PESTALOZZI

Debaranjan Dhar.
Department of Bengali.

Pestalozzi : The precursor of the Psychological Movement in Education :

The progressive thoughts which Rousseau invented in the educational theory, no contemporaries of him tried to praise or culture in practice. It was true that, it was the time - expectant - matter to follow Rousseau's revolutionary and epoch making thoughts. Except that, Rousseau himself had no clear conception about the practical applicability of his own original theories of education. Prof. K.K.Mukherjee says: In this matter, he was not competent enough; either he had no requisite education, or he had no nature gifted power to do the needful.

But, Rousseau was fortunate enough to have in latter ages a galaxy of highly competent disciples who tried to apply his (Rousseau's) educational theory in practice. They explained and propagated the theory of Rousseau in the world and caused practical change in to the conventional education of the age. Pestalozzi of Switzerland is one of the famous disciples of Rousseau's

educational philosophy. He is the first, who imparted education upon his own son according to the ideal of the famous book 'Emile, of Rousseau. Rousseauistic influences were as prominent upon him as on many other latter reformers of education.

Features of Pestalozzi's theory of Education:—

The first and principal characteristic of the educational theory of the Pestalozzi is, he tried to psychologise education throughout his life. Pestalozzi declared: "I wish to psychologise education" By this he meant the harmonising of instruction with the laws of intellectual developments, together with the simplification of the elements of knowledge and their reduction to a series of scientifically graded exercises. In the 'Naturalism' of Rousseau also, there is mention of psychologising education. But, none before Pestalozzi convinced teachers and public about the necessity of psychology in education. Non before Pestalozzi could follow the necessity and success of so much comprehensive and systematic consideration of the mind of children in deciding the method of teaching. While explaining the word 'Education' Pestalozzi says: "Education is natural, progressive and harmonious development of the powers and capacities of the human being."

Pestalozzi considered highly not only the easy and natural blossoming of the internal powers and possibilities of the mind of the child, but also advised to pursue fully the mind of the child at the time of imparting education. More, he advised to accept the original principles of mental development in the method of teachings. He says, the teacher should know the device of arousing and honouring the feelings of the mind of the child. For this reason, Pestalozzi is honoured as the father of the psychological movement in the modern educational theory.

The second characteristic of Pestalozzi's educational thoughts is: education is simultaneously a social and personal individual process. In one hand education means the "right thinking" and "right living" of individual; - in a ward it means an overall welfare of an individual. But in greater sense, education means the welfare of society. As education is essential for the self-development of a man, it is also necessary for the progress of society. Education is not only a process of self-development, but also an element of social progress. The aim of education is not only the mental development or moral welfare of our individual, its aim also is social progress and social welfare. So,

along with psychologising it, Pestalozzi' made education agreeable to society also. Pestalozzi, as Rousseau looked upon education as the chief means of social reform. Both of them believed that Education is the only resort to free the degraded human society from all pallutions.

The third feature of Pestalozzi's educational theory is the appeal to humanism in education or it is the harmonisation of education. Rousseau first declared that education is the "birth right" of human babe. But, Rousseau confined his "education" only to his "Emile" that is, he meant education only for male being. But Pestalozzi demanded education for the every child, male or female; no matter how poor and humble his surroundings might be. He wanted education for the masses. According to him, education is the "birth-right" of every one - rich or poor, boy or girl. But Rousseau never worried about the educational problem of female, poor and the oppressed human child. To save the distress of the poor, neglected and degraded society of farmers and cultivators, Pestalozzi established a school at Newhof. With deep affection and sympathetic mind he started to impart educa-

tion upon them and after few months he noticed the sign of cheerfulness simplicity, and talent on the faces of the affection and love-shattered children. He knew them as his own children and in behaviour he used to express father like love and affection. In his world famous book 'Leonard and Gertrude' he has said: He loves the afflicted and distressed, he has no mission in his life other than thinking of their bliss and welfare. The speciality of his family education and his personal character is:— With the close association of whom he has come, he felt deep sympathy for them and he got profound confidence in them. 2 From this faith and confidence towards the humanity has evolved in his educational theory the demand for education for all the people of all stages.

The fourth characteristic of Pestalozzi's educational theory is: He has stressed importance on becoming a man of special personality than acquiring gathering and collecting mere knowledge through education. In his famous book 'Leonard and Gertrude' he says: The teacher will have to give, what the parents could not for their children. The thing is that, mere gaining and acquiring literacy is not the main necessity of the child. It is undoubtedly

generous that, children will learn something. But "to be something" is most important than "knowing of something". When the teachers and the directors of schools will be able to properly appreciate this truth, only then the matter of "National Education" can be expected. Analysing the educational principles of Pestalozzi, Monroe says: To Pestalozzi, education is more comprehensive than school. Education will not stop simply supplying information to individual man, rather, education has responsibility towards man more than that. Education will help the individual to gain a special end in life and will teach sacrifice and service for others.

It is needless to say that, Pestalozzi was more interested for the education of orphan and neglected human children. The universal education and humanity, which Rouseau voiced first, actually got a shape in practice in the educational theory of Pestalozzi.

PESTALOZZI ON CONVENTIONAL EDUCATION :

Regarding conventional education, Pestalozzi's main opinion is: This education does not help in developing the noble sides of child's personality; rather it tries to communicate some feelings and conception of other in to

the mind of the child. This conventional education kept encircled the personality of the child within some borrowed conceptions. Secondly, the teacher as if tried to react the inner feeling of the child from the outside of his mind. Such type of education was not psychological-approved; Pestalozzi brought a change in it. Not imparting education extending any influence over the mind of the child from the outside, Pestalozzi wanted natural development of all possibilities and powers of the child's heart.

PESTALOZZI'S METHOD OF TEACHING; OBJECT LESSON;

In his educational theory, Pestalozzi, first of all changed the artificial atmosphere of the school. According to him, teaching is not lecturing before several panic-stricken children. The allegiance, by which a teacher gains from a student by punishment and command, is nothing but a kind of slavery. The relation between teacher and taught will be of love and affection. To culture his educational theory he provided the system of teachers' training. First of all, he used to teach them the tactics of pursuing the mind of child.

The teacher should be pioneer of how to construct properly the blossoming possibilities of the child and how to make the child competent enough for gaining an ideal

life and prosperity. So, he says, it is necessary to create a congenial relation of love and affection between the teacher and taught in the school. Instead of command and punishment there will prevail in the school a notion of mutual deep sympathy and co-operation.

After long research Pestalozzi invented his method of teaching. He called his method "Object Lesson". He thinks it unreasonable to teach through mere language or to impart knowledge through subject matter. The immature mind of the child cannot create idea about abstract matter. That is to say, the mind of the child is not proper place for abstract thinking. The appeal will be more effective in the mind of the child if perceptible or sensible matter can be placed before him. By the lecturing method of teaching it causes the aural oppression of the child. In this system, there is no place of enthusiasm on the part of the child. But the variegated culture of the organs of sense of the child is possible if concrete matter is placed before him. The culture of five organs of sense (eyes, ear, nose, tongue and skin) can be done simultaneously. Therefore he says: "I laid special stress on just what usually affected their senses. From the very moment that the child's senses open to the impressions of Nature, Nature teaches it."

The main principle of teaching is to know the tactics of helping the child in the matter of proper development of the instinctive prosperity of the child.

Pestalozzi has invented the tactics by teaching children through concrete material substance. If the child is taught through the help of material substance, then, power of his observation increases and his education becomes permanent and practical. By this the child gains all round mental development. To Pestalozzi, education and mental growth is synonymous. According to Pestalozzi: "The main object of education is not to teach but to develop." The concept of 'Anschauung' (intuitive apprehension) was applied by Pestalozzi to the teaching of number form and language. By 'Anschauung' is to be understood the direct acquaintance or immediate experience of objects. The child understands things without any external proof. Show the object and name it; this is enough for child to understand the object. There is no need of describing a flower; it is sufficient to tell him that it is a flower. Negatively, this excludes the intervention of any object or process between the subject and his experience. 'Anschauung' means direct knowledge not secondhand knowledge. His conception of 'Anschauung' necessitated the subject matter to be taught at the "Psychological moment".

The teacher should teach the child a subject only when he is mentally prepared to accept that; otherwise it will load him and confuse him with something for which he is not ready. A felt-need prepares the child to accept the matter taught by the teacher. This again demands that the sequence of instruction should follow the strict psychological order. From his experiment at 'Stanz',³ Pestalozzi concluded that it was possible to found popular education on psychological ground.

Number and Language were taught to the pupil by the help of objects; Geography was taught by observing and describing some familiar places, nature study. Object lessons and History were taught by concept observational work, religion and morality were taught through instances that arose in the lives of pupils and were never taught by precepts. Reading was taught by phonetic method. The concept of Anschauung led Pestalozzi to "break up" the material, far too much specially in language and arithmetic. In this respect his psychology might be called the reverse of the modern Gestalt. He adopted the plan of teaching children by formal exercises known as "syllabaries". He prepared syllabaries by devising boards with large movable letter. He reduced language to words and words to sounds. For each stage there were

3. Pestalozzi was allowed to start a school in this town - "Stanz"

formal exercises beginning with syllabus which he regarded as the irreducible elements. Arithmetic was taught by concrete representation of number. He devised boards (Table of units) divided into squares upon which were placed dots or lines concretely representing each unit. This was how he gave his pupils the idea of digits. In the same way he taught addition, multiplication, subtraction and division. Geometry was taught by drawing actual figures, lines, curves etc. Pestalozzi believed in finding his theory through experiment and not from tradition. So he substituted experiments for old tradition and considered observation as the foundation of all teaching and in this change lies a great significance of the reforms of Pestalozzi in education.

After Pestalozzi, Froebel also explained the necessity of "Object Lesson", but to Froebel the each concrete substance was a symbol of divine ideal. But in Pestalozzian Philosophy there was no question of 'ideal' or 'symbol' behind it. He considered material substance mere an appeal to the sense only.

ROUSSEAU & PESTALOZZI (COMPARED)

Both Rousseau and Pestalozzi are of same opinion of regarding the mechanical and artificial character of conventional education. Pestalozzi knew Rousseau as his pre-

ceptor and with disciple-like reverence he applied in practice the theories of Rousseau after necessary rectification. Pestalozzi, as Rousseau looked upon education as the chief means of social reform. Rousseau was the first to raise a cry against the conventional and inhuman system and declared his theory of 'Natural Education'. But Rousseau was destructive in spirit while Pestalozzi proposed a doctrine that thoroughly practicable even though theoretically inconsistent. While Rousseau wanted to snatch away his 'Emile' from the home and society and regulate him to 'Nature' Pestalozzi wanted to keep the pupils in the society and to teach them under conditions of a happy and affectionate home. But both of them stressed on the pursuit of the education and need of the child than the study of book and acquiring knowledge from the Subject matter. Like Rousseau, Pestalozzi believed that, child is the centre of education. But like Rousseau, Pestalozzi did not consider the self-unfoldment of the child only from the individualistic point of view. He has noticed that, all round development of individual is social-dependent. Pestalozzi drew the conclusion of the conflict which cropped up between the individual and society in the educational theory of Rousseau. So, we see in his educational theory, the union of psychological movement with the

demand for sociology; on the other hand, Pestalozzi, - like Rousseau, declared the nature of the child as the mainstay of education but he applied 'Nature' to attain the aim of education. Rousseau wanted education should be "Natural" and Pestalozzi wanted education should be "Conformed to nature". Pestalozzi belived that, manifestation of nature is within specific rule. So, the child being enterprising will acquire education according to the "Pattern" of his development.

CONTRIBUTION OF PESTALOZZI TO EDUCATION :-

Rousseau brought flood of thoughts in the practical field of education. But he had neither the genius nor the power of activity to apply his thoughts in to action. But it is Pestalozzi, the first and prime-realist teacher who understood how terrible may be the consequence of letting child loose to the whims of the blind nature. He noticed that, in following the nature blindly, no freedom of child is entrusted there. Consequently, the principle system of education should be, how to conform to nature. For that very reason he has placed culture of human civilization in education. With the very intention of how to teach, he has written a book named 'How Gertrude Teaches Her Children'. The main thing is that, first he wanted to know the ori-

ginal principles of unfoldings of human mind and then he applied his experiences in to education. It is Pestalozzi, who made the Negative Education of Rousseau, realistic one. Rousseau wanted to break the conventional educational system, but he had not that type of constructive calibre. Pestalozzi completed the unfinished work of his preceptor by establishing new schools and educational system. The revolution created by Rousseau in the educational world, got public support and prestige egn to the efforts of Pestalozzi. He proved himself an illustrations disciple of an illustrations preceptor.

"Pestalozzi formulated a practical scheme of education suitable for all and it was he who laid the foundation of the modern elementary school system." He is the first who raised the famous Slogan of "Psychologing education". It is true that, he has followed Rousseau's "Naturalism" or the nature of the mind of the child; but, Pestalozzi made the teachers attentive about the importance of the principle of Psychology in education. Every child is a blossomable personality. And that unfoldment has got particular mental strait. The teacher should pursue, that very mind of the child. The main 'say' of the psychollgical movement of education lies here. For

this reason, this movement of Pestalozzi is known in education the "PESTALOZZIAN MOVEMENT".

It should be mentioned here that, Pestalozzi did not get any education from any University. 4 Moreover, he had no knowledge about psychology. For this reason, in latter ages rectification of his theories necessitated; rejection of some of its parts was also required. But, Pestalozzi is the precursor of that psychological movement which took place in the mid-nineteenth century and brought revolution in the principles of education. Influenced by the philosophy of Pestalozzi; Herbert, Froebel and Montessori arranged to make education psychological.

Pestalozzi says - education is not only person - dependent but also socially based. Education is simultaneously an individual and social process. Without society, the all round development of the individual man is not possible. The first step in the successful reconciliation of Individualistic and Socialistic aims of Education is sounded in the writings of Pestalozzi, 5

In the principles of education the philosophical statement is not the main thing. A successful teaching-method and an affectionate loveable atmosphere are needed to apply this theory fruitfully.

None pursued this truth so deeply and earnestly before Pestalozzi did. He is the first to invent the method of child teaching and to apply it in experimental basis. So Pestalozzi first opened the door of the modern laboratory regarding the teaching method. Practically speaking, - "The modern education breathes the spirit of Pestalozzi" - and Pestalozzi has made a marked advance upon Rousseau. Pestalozzi has universalised the education which Rousseau did not. Rousseau was dead against women's education. It is for the steps taken by Pestalozzi for the mass education, that the idea of democracy in education cropped up in the thoughts of John Dewey in a later age.

But roses have their thorns and the moon, her spots. So have the educational principles but the educational philosophy of Pestalozzi. "He is one of those authors whose thoughts are forced out in to the open only by crucial personal experiences. When he endeavours to be "Scientific" he repeats his intuitions, only in an artificial language. 6

All his philosophies and experiments mostly originated from his lofty ideals and extremely vivid imagination. But he was probably the worst expounder of his own doctrines. He was unable to formu-

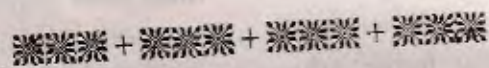
late or put them effectively in to practice. He was always groping in the dark and never possessed a full insight. His writings were full of repetitions, inaccurate and lack-

ing in comprehensiveness. His real worth and merit lay in his experiments rather than in the expression of his thought.

-
4. Modern philosophies of Education : John. S. Brubacher.
 5. Ground work of Educational Psychology : Ross : 1st chapter.
 - 6 Prof. Robert Ulich - in "Three thousand years of educational wisdom, P. 480.
-

REFERENCES :

- 1 শিকা তত্ত্ব : স্বতন্ত্র কুমার রায় । — (From Bengali original.)
2. Modern Philosophies of Education: John. S Brubacher.
3. English Translation of Pestalozzi's "Evening Hours of a Hermit" and "Leonard and Gertrude" : by Prof Robert Ulich and Eva Channing. respectively.

SWAMIJI AT PARLIAMENT OF RELIGIONS

Vivekananda, the great disciple of Shri Ramkrishna took upon himself to spread the spiritual message of his great master and disseminate his thought throughout the world. He was a born teacher and wherever he went either in India or abroad he command respect and love from all. He recalled Ramkrishna's simple words, "Religion is not for empty bellies." And waxing impatient with the intellectual speculations of an egoistic faith, he made it the first duty of religion "to care for the poor and to raise them". He asked himself if there is nobody for the poor who can devote them by way of service for the needy people. Soon he got answer, to study of the Vedanta and the practice of meditation be left over to the future life. On a future day, his pathetic accents were to sound this sublime utterance: "May I be born and reborn again and suffer a thousand miseries if only I am able to worship the only God in whom I believe, the sum total of all soul's and above all my God the afflicted, my God the poor of all races." At that time, he moved across India from east to west and north to south, and found himself at the "Lands end" of India lastly, in deep south. He travelled throughout length and breadth of India on foot and without pic in his pocket to support him. But yet he could not reach his desired land

from Cape Comorin as he had no money at that time. Finding no way at that moment he swam across to his desired spur. At last his task was at the end and then looking back from a small stone hillock he could see the whole of India he had just travelled.

Coming back from the small hillock where he meditated and visualised a mission in the west. "I have a mission to the west as Budha had mission to the east". A group of young boys joined him as his devoted disciple. The disciples were told to collect subscriptions from the middle classes as he was going on behalf of the people and the poor. He also told that he had then travelled all over India. He saw with his own eyes the terrible poverty and misery of the mass and seeing those condition he could not restrain his tears as it touched to the very core of his heart. It was then his conviction that it was futile to preach religion amongst them without first trying to remove their poverty and their sufferings. It was for this reason to find more means for the salvation of the poor of India - that he was going to America.

Knowing nothing either the exact date or the conditions to the Parliament of Religions, which was going to its session in America, he started on 31st May, 1893 from India. Arriving at Chicago, he dis-

covered that the Parliament would not open until after the first week of September and time for registration of delegates was over. Moreover, no without official references registration was accepted—wich he had also none.

We know that, "Fate" helps them who know how to help themselves. Vivekananda never passed any where unnoticed but fascinated even while he was unknown. His appearance and conversation in the train while going from Boston to Chicago, struck a rich lady, who questioned him and then interested herself in him. She also invited Swamiji to her house There he was introduced with Mr. J.H. Wright, a professor of Harvard University. Mr. Wright was at once struck by the genius of this young Hindu and put himself entirely at his disposal. He also understood Vivekananda should represent Hinduism at the parliament of Religions. Therefore, he wrote to the president of the committee and also offered penniless Swamiji a railway ticket to Chicago, and letters of recommendation to the committee for finding lodgings.

As the train arrived late in Chicago Vivekananda was confused as he was completely new to America. So, he decided to spend that night in a box which was laid down in a corner of the station. In the next morning, he could find the

way to the city. As he was moving he was insulted from several houses. He then sat down in the street after having wondered for a long time. At that time, he was invited by Mrs. G. W. Hale from opposit to the street where he sat down. Then he was taken by Mrs. Hale to the parliament of religion and soon all his drawbacks went away.

The first session of Parliament was opened on Monday, September 11, 1893. Round him to left and right were grouped the oriental delegates. Among them were Sri Pratap Chandra Mozunder, the chief of the Brahma Samaj and also an old friend of Vivekananda, Dharmapala, representing the Buddhists, Gandbi, representing the Jains. Chakrabarti, representing with Annie Besant of Theosophical Society. Of them all, it was the young in age who represented none—the one who belonging to no sect but rather to India as a whole, who drew the glance of the assembled thousands. His oehre robe drawn in at the waist by an ornrange cord, his great yellow turban, dark black of his hair, his olive complexion, his dark eyes, red lips, fascinating face and noble stature created the attention of every one.

The delegates delivered thir speech one by one and when his term, came he pronounced the very simple words

"Sisters and brothers of America," Hearing the words everyone in the hall stood up and began to cheer him in joy as they got what they had wanted, for the first time. Silence fell again. He then started his speech,—

"Sisters and Brothers of America.

It fills my heart with joy unspeakable to rise in response to the warm and cordial welcome which you have given us. I thank you in the name of the most ancient order of monks in the world; I thank you in the name of the mother of religions; and I thank you in the name of the millions and millions of Hindu people of all classes and sects.

My thanks also, to some of the speakers on this platform who referring to the delegates from the orient, have told you that these men from far off nations may well claim the honour of bearing to different lands the idea of toleration. I am proud to belong to a religion which has taught the world both tolerance and universal acceptance. We believe not only in universal tolerance but we accept all religion as true. I am proud to belong to a nation which has sheltered the persecuted and the refugees of all religions and all nations of the earth. I am proud to tell you that we have gathered in our bosom the purest remnant of the Israelites who came to Southern India and took refuge with us in

the very year in which their holy temple was shattered to pieces by Roman tyranny. I am proud to belong to the religion which has sheltered and is still fostering the remnant of the grand Zoroastrian nation I will quote to you, brethren, a few lines from a hymn which I remember to have repeated by millions of human beings:

"As the different streams having their sources in different places all mingle their water in the sea, so O' Lord, the different paths which men take through different tendencies, various though they appear, crooked or straight, all lead to thee." On 15th september, 1893 Swamiji explained why the people of every religion think or sometimes say that his/her religion is greater than the others, by presenting a nice story. The story was like this. A frog lived in a well. It had lived there for a long time. It was born there and brought up there, and it was a little small frog. Of course, the evolutionists were not there then to tell us whether the frog lost its eyes or not, but for our story's sake, we must take it for granted that it had its eyes, and that it every day cleansed the water of all the worms and bacilli that lived in it with an energy that would do credit to our modern bacteriologists. In this way it went on and became a little sleek and fat. Well, one day another frog

that lived in the sea came and fell into the well.

"where are you from?"

"I am from the sea"

"The sea! How big is that? Is it as my well?" and he took a leap from one side of the well to the other.

"My friend," said the frog of the sea, how do you compare the sea with your little well?"

Then the frog took another leap and asked "Is your sea so big?"

"What nonsense you speak, to compare the sea with your well?"

"Well than" said the frog of the well, "nothing can be bigger than my well, there can be nothing bigger than this, this fellow is a liar, so turn him out." He then told in the Parliament, that has been the difficulty all the while".

I am a Hindu, I am sitting in my own well and thinking that the whole world is my little well. The Christian sits in his little well and thinks the whole world is his little well. The Mohammedan sits, in his little well and thinks that is the whole world. He also added, "I have to thank you of America for the great attempt you are making to break down the barriers of this little world of ours, and hope that,

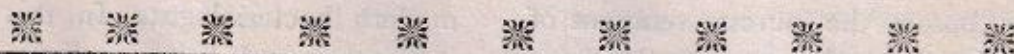
in the future the lord will help you to accomplish your purpose.

At the Parliament on 19th September 1893, Swamiji delivered a lecture on Hinduism. He remarked from the high spiritual experiences of the Vedanta philosophy of which the latest discoveries of science seem like echoes, of mythology, the agnosticism of the Buddhists and the atheism of the Jains, each and all have a place in the Hindu's religion.

Swamiji addressed the final session, "If the Parliament of religion's has shown any thing to the world it is this: it has proved to the world that holiness, purity, and charity are not the exclusive possessions of any church in the world and that every system has produced men and women of the most exalted character. In the face of this evidence, if anybody dreams of the exclusive survival of his own religion and the destruction of the others, I pity him from the bottom of my heart and point out to him upon the banner of every religion will soon be written in spite of resistance: "Help and not fight," "Assimilation and not destruction". "Harmony and peace and not Dissension."

Biswajit Bordhan

B. Com. 1st year.

Bibliography:—The life of Vivekanad—Roma Rolanda

Selections from Swami Vivekananda — Advaita Ashram.

OUR WOMEN

It is often said that women is the source of world's life. Each man of our society, who is famous for his work have got support in his work from women. For example Tagore the famous poet have got inspiration from his sister-in-law. Such as Acharya Jagadish ch. Bose was inspired by his wife. But even we are not giving the proper respect to them.

However we must agree that the real reason for the decline of women in public life, or failure to come up is the widespread prejudice against them. Women are considered as what has come to be known sex subjects. They are regarded as the proper victims of men's lust. Our newspapers, and journals, Doting designers advertisement writers the manufacturer and merchants all of them have combined to foster this image of the women as the delicate and beautiful object of the wishes of man.

Of course, the capitalist, profit and exploitation oriented culture must change radically. There is the famous advertisement being released by a textile manufacturing firm entitled "she loves the tiger in him." It is always the man who is active and aggeressive the woman is the one who is passive and silently admiring. As everyone knows interest in the progress of woman has picked up in the last few years.

A good deal of literature is available mostly in the way general polemic, mixno analyses of specific case studies and essentially impressionistic biographies. Towards Equality (condensed as status of woman in India) stands alone by virtue of scope of the study its severely objective tone and its done mentation whatever use the Government ultimately makes of this investigation, the committee on the 'Status of woman' has done an excellent service in assembling such a massive collection of facts and figures from many widely scattered sources.

The study was produced by an eleven member all women committee. It was commissioned by the government in 1974. To evaluate the changes that had taken place in the status of woman as a result of the constitutional, legal and administrative measures adopted since independence.

Some one says that it is mostly unfortunate that a handful of Indian women have succeeded in a few highly visible positions; this short of image is misleading and provides an excuse to opponents of Women's liberation to deny the need for intensive forces to bring women into the mainstream of society. The picture which emerges from the national Committee's report is on the whole a disturbing and depressing one. The down ward trend is particularly visi-

ble in the economic sphere; "While the total number of women workers declined from 41.8 million in 1911 to 31.2 million in 1971, their percentage in the total labour force declined from 31.44% in 1971 to 17.35% in 1971. The percentage of women workers to the total female population declined from 33.73% in 1971 to 11.36% in 1971. During 1961-71 while the female population increased by 25% and 24% respectively the number of men workers increased by 15.2%, women declined by 41.4%.

Of those women who are employed 94% are found in the unorganized, sector, untouched by laws, unions or data collecting agencies. The 1971 census reported that 80.1% are agricultural workers, most of whom are steadily sinking deeper and deeper in to poverty. There has been an increase in the number of women employed in the organized sector, the greater number of being absorbed by the public sector. The number of women are employed in administrative, executive, and managerial positions has decreased; the number employed in the clerical work has increased. Surveys conducted by the committee revealed widespread discrimination in the hiring of women, sometimes built in and covert, sometimes bluntly stated as a matter of policy. Women have fewer opportunities for vocational training and

self employment.

Women's participation in the nation's political processes has also decreased. The number of successful women candidates in Lok sabha, Rajya sabha and state Legislatures has on the average declined; so best it has remained static in a few states. Only with regard to voting has the situation improved, the percentage of women voters is steadily rising. The most surprising item in the report is the statement "About 42% of the women interviewed in a study supported revolution for social progress as opposed to the ritual of elections"

In every field of enquiry—health social attitudes, education, religious sanction, the report moves from one dismal reality to the next. The laws are fine but they are neither known nor enforced. Even in areas which have shown statistical improvement the gap between what is and what should be, between what has been done and what should have been accomplished, is still appalling.

The history of Western women's still unfinished struggle for equality clearly illustrates the importance of economic strength during those periods when the economy expanded and more women became gainfully employed. Women were able to demand and to the extent of their economic power, get equitable treatment in society. Here too we may expect that

women will not make much headway until the overall economic situation improves. This means women are caught so long as they have no part in the economic process they cannot contribute to its improvement and so long it does not improve, they will be excluded from taking part. The necessary pre-conditions for women's liberation are outside women's control; they come either as the unintended byproduct of a successfully functioning male dominated society as in consequence of complete social and economic collapse resulting from the absolute subjugation and ruin of one group of men by another e.g. women were the principle though tem-

porary bread winners of post war Germany; a large percentage of Black American households are headed by women due to the forced default of Black men.

Whatever women's movement exists in our country is too fragmented and sporadic to press a demand for such a study so one therefore suspect that commissioning of this investigation was no more than a case of band wagon jumping occasioned by the wide spread attention given to Women's Liberation in western countries.

* (Taken from News paper and some books)

YOUTH TODAY

We may do well to remember in this context the great mythological story of Sagar-Manthan very symbolically and beautifully told in our ancient epics. When the gods and the demons churned out the great ocean, the poison issued forth along with the nectar, and apprehending that if the deadly poison was somehow taken by the gods it would destroy them, which event would prove disastrous to the whole universe, there appeared on the scene Lord Shiva who swallowed the entire poison making it possible for the gods to enjoy the bliss of nectar to save themselves. Leaving aside the other details of the story we may concentrate on its main theme that there is nothing like an unmixed blessing and that evil simultaneously springs forth along with good. What in fact the world has witnessed during the last four decades, especially since the outbreak of the second world war is a tremendous upheaval not only in the socio-economic structure of society but also in the psychological and mental make-up of mankind. The values so keenly cherished and assiduously preserved for long are fast disappearing. It has been aptly said that there has been, during the period, as much change in man's solemn oaths as has been in his clothes. Naturally this sort of revolution in the

basic concepts and fundamentals of individual and corporate life has vomited out much venom if at the same time it has blessed man in a number of ways by releasing him from the age-old bondages of various kinds. But alas! there is no Shiva, the Nilkantha, to drink poison for our sake. To me, therefore, the worst tragedy of the present times lies in the fact that whereas we, the ordinary mortals are too eager to grab the earliest opportunity to take away all the fruits which we may conceive of, there is found practically none among us of extra ordinary character and calibre willing to undergo sufferings and pain that emerge on the other side of the coin. An outstanding personality such as a Buddha, a Mahavira, a Christ, a Socrates and a Gandhi is capable of doing it and unless a society builds within itself powerful shock-absorbers it cannot and should not expect to traverse with comfort the tricky tracks full of many pit-falls. Let us therefore examine the problem in that perspective and try to look around if we have among us persons of stature whom the youths of today can accept as their friends, philosophers and guides. The crisis is essentially a crisis of genuine leadership though a great many fakes may pose themselves in that role.

Every one admits that rights

and duties go together and just as there are limitations beyond which a human-being can not be expected to do his duties. There are similar limitations beyond which he can not exercise his rights. In a healthy society, rights and duties are confined in well-set limits of their own and the moment there is an imbalance or overlapping, there are set in motion certain forces which shake the whole body-politic and make it suffer either from high temperature or low blood-pressure, each symptom representing a basic deficiency and inherent weakness of the human constitution. It appears that the youth today has lost sight of this irrefutable law of nature in as much as it seems to be too much pre-occupied with its rights, and too little concerned about its obligations. There is no wonder that this tendency has given rise to conditions which keep society in a state of constant warfare and rob it of its latent faculties which can be fruitfully employed for constructive good. In the charms of easy life, it is perhaps forgotten that successful solution of problems of scarcity lies in the plentiful production and not in the practice of simply robbing Paul for giving to Peter. It is no exaggeration to say that the youth today is too much demanding without caring for and listening to any practical logic nor has patience enough to wait

for the time which implementation of a scheme inevitably requires. This brings home to us another aspect of the question that no one in society should be led to believe that socio-economic maladies can be corrected overnight by making miracles and that objects of wealth can be materialised by revolving a magic wand into thin air.

It would also be pertinent here to remember the words of wisdom passed on to us by a great saint and seer of our age, Yogiraj Sri Arambhudo who said that man should constantly strive for contributing his might towards solution of problems rather than for creation of problems. The irony of our fate is that problems are being created far more speedily than they are solved with a consequence that in the process, the society is left with many an ugly scar which considerably distorts its image and which takes a long time to smooth up.

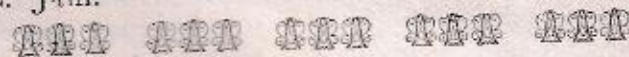
Let me not be mistaken, Ladies and Gentlemen, as utterly a pessimistic person. On the contrary, I feel fully convinced that what really the youth requires of its elders is a prompt a hearty response, sympathetic and active consideration, a spontaneous ovation to all that stands for fairness and justice, a rejection of obsolete authority which has lost its relevance today, an openness of heart and alertness of mind,

a deliberate avoidance of hypocrisy, a social system which insures equality of opportunities and disallows oppression and exploitation in all forms. Therefore, I wish to mention quite emphatically that the youth should play a more constructive role than what it has hitherto done, that it should make fair assessment and appreciation of the prevailing circumstances before jumping to a conclusion of its own, that its broad-mindedness of outlook should be re-

flected in its day-today behaviour, that it should be guided by a positive philosophy of life, that it should have a relaxed mood to dream many a sweet dream and should have a firm determination to turn those dreams into reality.

In fine, let me join with you all in wishing well to our youths with whom are unmistakably linked our hopes and aspirations for a brighter future *

* A resume of the talk delivered at the Rotary club, Dibrugarh, by Principal P. C. Jain.

INDUSTRIAL POLICY OF NEW GOVERNMENT

(Janta Party)

The Janta Party stands for the Gandhian ideology. Gandhiji used to say that the India of my dream lives in villages. He always stood for rural upliftment. So it is very natural that the present Janta Government has taken the oath administered by Mr. Jay Prakash Narayan the staunchest follower of Mahatmaji, must advocate the principles of Gandhiji and try materialise his dream.

The Industrial policy of the New Government is based on the ideology of Mr. Charan Singh as expressed in his book "Indian Economic Policy The Gandhian Blue

Print."

The Industrial policy of the Janata Government was announced in the Parliament by George Fernandes the Minister for Industries on 23rd Dec. '77. The Minister laid emphasis on the effective promotion of small scale and cottage industries widely dispersed in rural areas and in small towns. These industrial units as he said would not be considered as supporting sector for industrial development, but would be treated as vital sector.

The industrial policy of the Government since independence emphasised mainly on large scale ind-

ustries resulting in complete neglect of cottage industries and relegation of small scale industries to a minor role.

- (i) Regulating the activities of large houses.
- (ii) Street enforcement of Exchange Regulation Act.
- (iii) Special aid for Khadi programme.
- (iv) Role of public sector to be expanded.
- (v) Reliance on internally generated resources.

The policy of the New Government is to change this approach. Under the new policy 324 items will exclusively be reserved for small scale and cottage industry sector. Focal points will be created in district headquarters for development of small scale and cottage industries. Setting up of new industrial units is all around large metropolitan cities and urban areas will be curbed.

The policy does not discourage the growth of large scale sector keeping in view the country's socio-economic goals but it would not allow the dominance or monopolisation of few houses as was

allowed in the past.

The big industrial houses had been disproportionate to the size of their internally generated resources and largely based and thrived on the borrowed funds from banks and public financial institutions such as LIC, SIFC etc. Under the present policy these industrial houses will have to rely on their own resources for financing new setups and for expansion of existing projects. But in some priority industries such as paper, fertilizers, cements, shipping and petrochemicals etc. An appropriate debt equity ratio would be permitted because these industries are relatively more capital intensive and are of vital importance for the development of the country.

To sum up the Industrial policy of the New Government lays emphasis on rural upliftment which would relax the seasonal unemployment and disguise unemployment problem of our country. Moreover distribution of national income would proportionately be an equity basis.

Ramesh Kumar Bajaj
B. Com (Hon) 1st year

SECRETARIAL REPORT OF THE GAMES SECRETARY

At the very outset I must offer my heartiest gratefulness to my fellow student friends who elected me to a responsible office of the D. H. S. K. Commerce College students' union that is to serve them as the Game's Secretary for the session 19-77-78.

During my tenure as the Game's Secretary, I tried with my best ability and sincerity to discharge my duties and responsibilities as well as possible. The annual sports meet, on the occasion of college week celebration was held at the 'Loco-field' and I organized the out-door game competitions there and completed successfully. I am pleased to find some enthusiast students with genuine sportsmanship spirit who could have shown better performance under proper guidance and Coach. I expect a lot from them in future. Although, since a few years, rush of enrolling womanfolk in our college has been increasing gradually, yet their inaction in the play ground is not good a sign to be appreciated at all. This year, in spite of having a number of girl students, who could have participated in events, I regret to mention here that I could not bring them forward to come with us paraliely and thereby sharing the joy and happiness together. I hope our girl colleagues would no longer lag be-

hind the boys and they would be in on with the boys in every sphere of activity in the college. In fact, we wish to see our girl colleagues in the sports field soon and it is my sincere hope and belief that in future they would also contribute in bringing fame to our college in the sports arena.

While going to write my secretarial report, it would be half done if I shall not mention about the subject matter of the college play ground. More than one and half a decade has been elapsed since the existence of the separate identity of this D. H. S. K. Commerce College, where there is more than fifteen hundreds of students in roll, not to have a playground of its own till now. It is needless to say that such a state has been causing a great hamper in proper building up the career of our enthusiast friends in the field of sports. I hereby entreat the authority concerned to take immediate positive step for this College soon which would cause a lot of benefit to students in future.

In discharging my duties successfully the teachers and student friends who helped me to a great deal, I cannot forget them ever particularly the Principal and President of the union, Sri P. C. Jain who never refused me when I approached him and the Profs. Sri D. Baruah, Sri

P. C. Medhi, Sri H N. Yadav and Sri G. S. Adhikari who were in-charge of my office, guided me all along, must be remembered very gratefully. I am also very much thankful to my students friend of our college who extended their helpful hands towards me in my distress and difficulties and amongst them I should mention the name Sri Khitish Baruah, Sri Khukan Dey, Sri Chand Kr. Gohain, Sri Rubul Baruah and Md. Kamruz Zaman. At last I must gratefully acknowledge the indebtedness of Dr. H. K. Basu, the all time

beloved teacher, philosopher and an eminent Citizen of Dibrugarh Town who was kind enough to inaugurate the Sports meet at the "Loco-field".

As said earlier, I tried my best to serve my fellow friends to the zenith of my capacity as their Game's Secretary and it is they, who will assess my performance.

Thanking you all.

yours

Ajit Kumar Gohain
Game's Secretary.

RESULTS OF THE CULTURAL COMPETITION

Result of Mono Acting :—

- 1st Mr. Debasish Das.
2nd „ Achyut Kumar Chutia.
„ Anjon Borthakur.
3rd „ Suresh M. Gyanchandani.
„ Debya Dihingia.

Extempore Mono Acting :—

- 1st Mr. Ambarish Bhattacharjee.
2nd „ Achyut Kumar Chutia.
3rd „ Jyoti Prakash Bhattacharjee.

Extempore Speech :—

- 1st Mr. Rabindra Singh Shehra.
2nd „ Suresh M. Gyanchandani.
3rd „ Prasanna kr. Shyam.

English Recitation :—

- 1st Mr. Suresh M. Gyanchandani.
2nd „ Sekhor Ranjan Das.
3rd „ Sudev Goswami.

Assamese Recitation :—

- 1st Mr. Sekhor Ranjan Das.
2nd „ Tuleswar Baruah.
3rd „ Paritush Banerjee.
„ Jyoti Prakash Bhattacharjee.

Hindi Recitation :—

- 1st Mr. Ramesh Agarwall.
2nd „ Suresh M. Gyanchandani
3rd „ Sekhor Ranjan Das.

Bengali Recitation :—

- 1st Mr. Sekhor Ranjan Das.
2nd „ Paritush Banerjee.
3rd „ Branama Gopal Paul.

Debating Competition :—

- 1st Mr. Tuleswar Baruah.
2nd „ Suresh M. Gyanchandani.
3rd „ Arun Kumar Jalan.
„ Moneswar Murari.

Result of Arts Competition

(a) Water Painting :—

- 1st Mr. Sanatmoy Baruah.
2nd „ Deepok Bhorali.
3rd „ Sukanta Dutta.

(b) Oil Painting :—

- 1st Mr. Sanatmoy Baruah.
2nd „ Sankar Paul.
3rd „ Deepak Bharali.

(c) Paper Cutting & Pasting :—

- 1st Mr. Anjon Borthakur.
2nd „ Apu Ranjan Paul.
3rd „ Dipok Bharali.

(d) Pencil Sketch :—

- 1st Mr. Sonotmoy Baruah.
2nd „ Gaya prasad Ravidas.
3rd „ Dipak Bharali.

Best Artist of the year 1977-78
Mr. Sonotmoy Baruah.

Drama Competition :—

- 1st Best Drama :- Sphinx (Assamese)
2nd „ „ :- Beeta Venge Venge (Bengali)
3rd „ „ :- Haam Bhi Jeeyengey (Hindi)

- 1st Best Actor :- Jyoti prakash Bhattacharjee (Sphinx)
2nd „ „ :- Achyut kr. Chutia (Sphinx)

Best Director :-

Mr. Promud Goswami
(Chetonar Hipare)

D. H. S. K. Commerce College

1977-78

(1) Result of the Strong man competition

1st — Hemendra Sonowal.

2nd — Prasanta Dutta.

3rd — Robin Mohanta.

(2) Result of the weight lifting competition

Group A

1st — Robin Mohanta.

2nd — Arabinda Gogoi.

3rd — Pradyat Biswas.

Group B

1st — Purandra Sonowal.

2nd — Dabes Dey.

Group C

1st — Homendra Sonowal.

Group D

1st — Hiranya Dutta.

(3) Result of the Best Body competition

Group A

1st — Motandra Rajkonowar.

2nd — Atul Chandra Barnah.

Group B

1st — Arabinda Gogoi.

2nd — Robin Mohanta.

3rd — Homendra Sonowal.

(4) Strong man of the year 1977-78 :-

— Sri Homendra Sonowal.

(5) Best weight lifter of the year 1977-78 :-

— Sri Hiranya Dutta.

(6) Most muscularman of the year 1977-78 :-

— Sri Arabinda Gogoi.

(7) Mr. D. H. S. K. commerce college of the year 1977-78

— Sri Motandra Rajkonowar.

THE RECORDS 16TH COLLAGE WEEK'S ANUAL
SPORT COMPETITION ARE GIVEN BELOW:—

5000 Mtrs .

- 1st Mustaque Khan
- 2nd Animesh Ghosh
- 3rd Robin Kalita
- 4th Dulal Mullick
- 5th Nareswar Chamua
- 6th Ali Hyder Sajad Ahmed
- 7th Bipul Bora
- 8th Jayanta Ghosh
- 9th Sekhar Das
- 10th Pradip Paul
- 11th Kaushik Sengupta
- 12th Animesh Majumder
- 13th Gautam Chakrawarty

1500 Mtrs .

- 1st Mustaque Khan
- 2nd Robin Kalita
- 3rd Ali Hyder Sajad Ahmed

800 Mtrs .

- 1st Mustaque Khan
- 2nd Dulal Mullick
- 3rd Robin Kalita

400 Mtrs .

- 1st Mustaque Khan
- 2nd Biswajit Barua
- 3rd Chand Kumar Gohain

200 Mtrs .

- 1st Chand Kr Gohain
- 2nd Khudut Hati Barua
- 3rd Pradip Chakrawarty

100 Mtrs .

- 1st Pradip Chakrawarty
- 2nd Chand Kr Gohain
- 3rd Ajoy Garodia

4×100 Relay .

- 1st
- (i) Chand Kr Gohain
 - (ii) Mustaque Khan
 - (iii) Pradip Chakrawarty
 - (iv) Biswajit Barua

2nd

- (i) Dulal Mullick
- (ii) Sekhar Das
- (iii) Bhagyaban Mech
- (iv) Mirza Hussain

3rd

- (i) Khudut Hati Barua
- (ii) Jayanta Ghosh
- (iii) Anil Dargasia
- (iv) Animesh Ghosh

4X400 Relay .

1st

- (i) Chand Kr Gohain
- (ii) Pradip Chakrawarty
- (iii) Mustaque Khan
- (iv) Biswajit Barua

2nd

- (i) Khudut Hati Barua
- (ii) Jayanta Ghosh
- (iii) Pradip Paul
- (iv) Prem Sagar Das

2nd Animesh Ghosh

High Jump .

1st Mirza Hussain
2nd Pradip Chakrawarty
3rd Shree Narayan Yadav
& Sambhu Nath Pandey

Pole Volt .

1st Sahabuddin Ahmed Mazumder
2nd Dwijen Baruah
3rd *Bhagyaban Mech
& Prasanna Kumar Syam

Marathan Race Competition .

From Behating Tin Ali to D.H. S,
K. Com Collage .

1st Prasanna Kr Syam
2nd Robin Kalita
3rd Dulal Mullick
4th Animesh Ghosh
5th Bhupen Gogoi
6th Santosh Kr Bailung
7th Dalilur Rahman
8th Binod Dutta
9th Nareswar Sonowal
10th Dipak Bharali

Shot-put Throw .

1st Rubul Baruah
2nd Bhupen Gogoi
3rd Babul Rahman

Discuss Throw .

1st Babul Rahman
2nd Mohot Chandra Sonowal
3rd Prasanta Kr Hazarika

Javelin Throw .

1st Kafiluddin Biswas
2nd Mohat Ch Sonowal
3rd Sukheswar Saikia

Hammer Throw .

1st Sri Narayan Yadav
2nd Nobin Ch Koach
3rd Kafiluddin Biswas

Broad Jump .

1st Chand Kr Gohain
2nd Pradip Chakrowarty
3rd Animesh Ghosh

Hop Step & Jump .

1st Pradip Chakrawarty
2nd Animesh Ghosh